

கிந்தனைச்சாலைக்கு முந்திய மந்திரி சீரறிவாம் ;
மந்திரச்சாலைக்கு நாணயச்சோரியை வார்த்தடிக்கும்
எந்திரச்சாலை வயிறும் ; விதிக்கின்ற ஏவல்செய்ய
முந்துறுங் கால்கை ; உள் நாவெணும்பேரி முழக்கிடுமே.

கரலே திரவியச்சாலை ; சிவப்புக் கறுப்புதிரம்,
விரலேதொடங்கி உயர் உச்சிகாறும், யிரிமுழல்வாய்த்
தரலே அதின் தொழில் ; சோரியின் மாசுதவிர்த்து, நந்தம்
குரலே ஒலிப்பிக்கும் காற்றசுயமெணுங் கோட்டைகளே.

பிரம்பால் வளைந்த பெருங்கடையோல், இந்தப் பீடும்பை
நரம்பாம் உயர்த்தி வேய்த்து நிரம்பிற்று ; நாட்டிலெங்கும்
உரம்பாலித் துள்ளும்புறம்பு முணரும் உணர்வெழுப்பும் ;
வரம்பாம் அறிவினுக்கு ; இத்துறையின்மி இவ்வாழ்வில்லையே.

துப்புரவாக்கத் துறையுற்றதே, உடற் குரல்புறத்தும்,
கொப்புறு மாங்கனிசரல், குழாய்க்குடற் கேசுட்டத்திலும்,
செப்புறு வாயிலும், கண்ணெழும்புக்குச் செவியிலும் ; இவ்
வெரப்பரு நாட்டினைப் பின்பற்று நாடின்ப மோங்குவதே. இம்

சோராதுடம்புக் குணவளித்தூல், தொழில் செய்யவளி
சோரபிருக்கும் ; அதின்றேல், இன்றே ; அங்கம்மின்று தம்முட்
சோரயொழுதின், செயலுளீது ; அன்றிச் செயலுயில்லை ;
நிரவியந்திரம் போலாம் நம்மாக்கை நிலையதுவே.

மன்னேர் சவுக்கியமென்ப துறுப்புகள் வாய்ந்ததொழில்
நன்னடியோடு புரிதல் ; அந்நாடி நரம்பின் வளி ;
என்னே நீரம்பின்வளி? ஏறப், பரஸ்காம் ; எய்து வினை
தன்னுயம் அப்பொருள் சேர்ந்த செழிப்பின் தாத்ததன்றே.

(அழகினியல்)

என்னே அழகென்பது? எம்மனம் அத்தைக் கண்டேங்குவதென்?
முன்னே அழகெம்மகத் திருந்தாலன்றி மோகமுதேம் ;
பின்னேர மெம்மைப் பிரிந்ததுபோலும் ; பிரிவறியா*
தென்னேர மஃதெமைச் சேரவன்றோ மனம் ஏங்குவதே?

உருவமன், ஹற்றிறமன், ரௌளியன், றுடன்கலந்த
பருவமன், நெம்மைக்கவந்தது ; உள்ளானந்தப் பக்குவமே ;
புருவமும், நெற்றியும், கண்ணும், வடிவமும், திபான்னிதமும்
மருவிய மேன்மைக் குணங்களன்றோ உள்புக்கியவே?

ஆனந்தம் எவ தருங்குணம், அன்பின ; ஆனந்தத்தைத்
தானந்து மேனிக்குறிப்பிடம் நம்முளம் சாட்டுவதால்,
நனந்தரு முடல்மேனின்ற தாசை, இனிமையுற்ற
கானந்தரு மரக்கட்டை நம்முள்ளங் கவர்ந்தெனவே.

பேணு காண்பெண் உருவத்திலாகின்ற பெற்றியொன்றோ?
ஏணுகா மிவை ; காணுவழகு கருதிலுண்டாம் ;
நாணுகாம், உண்ணடை யழகாம், சொன்னடை யழகாம்,
மாணுகாம்செயல், வானுகாம் நன்மதியழகே.

(காதலுங் காமமும்)

கண்ணாழ குண்டெனிற் காதன்மையுண்டு ; காதல் அழ
கெண்ணு தியற்றுவதாமோ இயற்கை? இரண்டினையும்
உண்ணாடிநோக்கின், ஒருத்தமநோக்கம் உருத்தெழும்பும்:—
மண்ணுருமாக்கன் பிறத்தன்பு மாந்தம் வகையவையே.

மருக்கொண்ட உத்தற் பிறைறுதல் வேல்விழி மங்கையர்தம்
திருக்கொண்ட சாயலைச்செய்தது, காதலிற் சேவர்கள்தாம்
கருக்கொண் டெலகம்செழித் தின்புறவென்னில், காதலன்பே
யுருக்கொண்ட மாற்றம், அளவறிந்தானல் உயர்வுடைத்தே.

சென்றுபடர்வது காமம், நற்காதல் சித்தம்பொருத்தி,
ஒன்றிலுறையும்; உடன்பிடுங்காமம், ஒருமையுற்று
நின்றிலிடுங் காதல்; மெய்யன்பும், நெறியுயர்வும்
கொன்றிடுங் காமம், அவைகாதல்கொள்ளக் குளிர்ந்தெழுமே.

உடல்பற்றுங் காமம், உளம்பற்றுங் காதல்; உரையுறுபாற்
கடல்பற்றுந் தேவ அமுதெனக் காதல் கருத்தினிக்க
அடல்பற்றும், காமம் அழிந்திற்றுப்போகும் அறிவுகெட்டே;
விடல்பற்று நன்று, விடாவிடற் காதலை மேவல்நன்றே.

சாங்கொடுப்பது, எனியாரைப்பேண எழுவதற்கு
வீரங்கொடுப்பது, உண்மைக்குரம், மன்னுயிர்மேல்ணாரும்
வாங்கொடுப்பது, மற்றின்பந்தேற இவ்வாழ்வுக்குப்புக்
காங்கொடுப்பது பெண்மீ தியல்கின்ற காதலொன்றே.

பெண்ணென்பவளுக்குப் பெட்டேதகுதி; பெடையனந்தன்
ஒண்ணன் சிறையினத்தோ டாடல்போல், தன்உளம்விழைந்
வண்ணந்தன் காதலனைக்கொண்டு, அவனைத்தன் வாழ்வினுக்குக்
கண்ணென்று கற்பினொழுதுவன், பெண்ணிற் கமலமன்றே.

(படைப்பிற் குறிப்பறிதல்)

தனத்தினைத் தேடிப்பயனில்லை, சார்ந்து தமைவளர்த்த
இனத்தினை நம்பியிருப்பதுவின், பெரிதென் றிருக்கும்
கனத்தினைக் கூடியுங் காரியமில்லை, கருணையில்
மனத்தினையுன்றி இயற்கையிற்காண்டல்மகிழ்தருமே.

முடித்தபன் னாற்பொருள்மேலும், பொற்கோயில் முயன்றித்
பிடித்தபக்திப் பற்றின்மேலும், குருகிற் பெறுவதிலும், [அப்
படித்தகன் பார்ப்பதின்மேலும், தெய்விகத் தடங்கருணை
படித்தபடி இயற்கைப்பொருள் காட்டும் பலமுதத்தே.

விலகுதல் வேண்டும் மொருட்களில், ஈசன் வெறுப்புவைத்தான் ;
இலகிட நல்லுயிர்ப்புக, வணப்பில் இணக்கமவைத்தான் ;
சலசமுண்டா மிடங்காட்டித், தந்தாப்புக் கருதிவைத்தான் ;
உலகில், இவ்வுண்ணம், விலங்கியல் பார்த்தவர் ஓதவரே.

பாம்பால் உலகத்திற் கென்னலமென்பர் பகுத்தமியார் ;
சாம்பாடுதும் பலநோயூட்டுங் காற்றினிற் ருழ்விடத்தைத்
தீம்பாலென உண்டெருய்ய வைத்தல் தெரிந்தவர்க்குப்,
பூம்பாரில் விற்படைப் பில்லை யென்னுண்டம் புலப்படுமே

மெயிவே யிலைப்புமுனின் காப்பதின்மீறம் ; மேற்கொண்டெதிர்
வலியேயிலாத் தசைஆமைக்குக் காப்பு வன்றோடு ; மறக்
கலியே கொளாத கலைமாணக் காப்பதுகால் ; கலுமும்
ஒலியே குமுனிக்குக் காப்பாம் ; இவை அருள்ஓதமன்றே.

தாவரமோங்கத் தருசிலமாக்குந் தரைப்புழுக்கள் ;
மேவரும் ஆழிக்கரை வளைத் தாய்துறை வேயும் குறு
சீவர்கள்கோடி ; மனிதரீயின் வாழ் பல தீவெழும்பக்
காவரம்பாங்கிக் கடலினைத் துற்றும் கடற்புழுவே.

புடைகுழந்திருக்கும் இயற்சங்கதிக்குப் பொருள்துகின்ற
நடைகுழந்திருக்கின்ற நானுடயிரகள் நலமடைய
இடைகுழந்திருக்கும் இயற்கைக்கிறை ; அதற் கென்னளவும்
தடைகுழந்தினிதித், தகவேஉழைத்தல் நமதர்மமன்றே.

மெய்வந்த சாணைச் சடப்பொருளுண்மை விளக்குவதில்,
கைவந்தவர் சடம்பற்றி, இருபொருட் காரணமாம்
தெய்வந்தனை மறக்கின்றார், முற்றாண்மை தெளிவெரால் ;
பொய்வந்த ஊல்படப்பார்போல், உள்கிறை பப்படுவோர்

எல்லாப் பொருளாலும் மதவயகம் காண்டல் நியலபதாத
கல்லார் அறிவின் பயனும்; அவ்வானலம் காடுகெல்லார்
சொல்லாத சொல்லியும், தோன்றாத தோற்றியும் தூபகலை
கல்லார் தமக்குச் சமமாவர்; தூல்பல கற்றுமென்னே?

(வாழ்க்கை முதிப்பு)

பல்வாழ்க்கை யுள்ளும் இம்மானிட வாழ்க்கை, பெருத்தறிவாற்
செல்வாழ்க்கை யாதலின், நல்வாழ்க்கை யென்பர் சிலர்; சிறிப்புச்
சொல்வாழ்க்கை யென்னல் தருமே; அதுவன்றிச், சோதனைமட்
டிவாழ்க்கை இங்குநம் மில்வாழ்க்கை; மற்றொடி துணுமே.

அருமையென்போம் இத்தவாழ்க்கை; மற்றுநல் அருமையன்றோ?
பெருமையென்குஇதில், நம்மனத்தே அப்பெருமைஇன்றேல்?
பொருமத மொன்றில், புலியனையோம்; உட்பொருத்த மிலோம்;
எருமையின் கட்டத் தொருமையுண்டே நம்மில் என்மடங்கே,

அருத்திக்கொளுவதற் காகமட்டோ இவ்வருமுடலில்
இருத்தப்படு மிக்த ஆருயிர்? ஒங்க்றி வில்லையென்றால்,
எருத்துக்கும் மானிடர்க்கும் பேதமேது? எழுந் தேறலுள்ளுந்
கருத்துச்ச மற்றதோர் வாழ்க்கை கீக்கரன்ற கப்பலன்றே?

வாழலென்பார் மக்கள் வாழ்வினை; மாயையின் னஞ்சுவலை
விழலென்பார்; உயரானந்தம் விட்டு வினைத்துயரத்
தாழலென்பார்; கலிகுழலென்பார்; உள்ளறியின் பரிக்க
ஊழலென்பார்; அன்றி, நிலநென்பார் இங்கொருவரின்றே.

வானேயுலகம், மதியினுடன்பு வசித்தவர்க்குத்;
தானே அவர்க்குத் தரும் என்னிலானந்தம்; தன்மதூந்
தேனேபெறினும், கவையறிபார்க்குது நித்திக்குமோ?
ஏனே இயற்கை படியார் உலகை இவ்வுலகே?

கனியார் குழந்தைகள், மோசமென்னாது, கைக்கத்தி கொள்
[டால்,
அனியார் அவர் தந்தைதாயர் அதைப்பறித் தான்வதுபோல்,
ஒனியார் கடவுளும், மானிடர் தங்கட் குறும்பெம்பை [நே.
தெனியாது கொள்ளும்பொருள் பரித்தான் பெய்ச் செய்யுமன்

வருத்தப்படுகின்ற நோயாளிக் கேற்ற மருத்தனிக்க,
மருத்துச்செடியும், வனகதெரிவாரும் வருத்தவன்மை,
கருத்துப்பொருளிலும் கற்றவர் நெஞ்சிலும் காணுங்குற்றம் [நே.
நிருத்தும், செழும்பொருள் செம்பாகச் சொல்லுடன் சேவைத்

(அகநிலை)

நெஞ்சே நமக்கு வழிகாட்டியென்று நினைத்து, அதன்பால்
யிஞ்சாதொடுக்கி, நலம்பேணி, மாண்செயல்மேலி, எதிர்
அஞ்சாது, நீதி அகலாது நிற்கும் அருத்தகையைத்
துஞ்சாது குழுவ தொருதலை தெய்வம் துணைப்பதற்கே.

(செயல் தோன்றலிடல்)

எல்லாச் செயலும் இழைத்தான், இழைத்த தெடுத்தாக்க
நில்லாது, தன்னுருத் தான்மறைத்தான்; அந்நிலைமை கொண்டு
நல்லாறுடைய வல்லார் உலகோங்க நலயிப்பற்றிச்
சொல்லாதிருப்பர், அவர்செயலால் அது தோன்றலிட்டே. அம்

(பதியின் ஆற்றல்)

பலக்கப் பலவணிப் போர்வீரர் சென்றும், படர்கடலைக்
கலக்கத் திறமுடையாரோ? உலகிற் கடவுளென்னாலும்
இலக்குச் சிறுமதி மானிடர், எத்தனைபோர் எண்ணிலும்,
கிலக்கத் திறமுடையாரோ? விதித்தது மேனிற்ருமே.

ஆற்றலென்னே, அதிகாரமென்னே, அருளாண்டவனைப்
போற்றவில்லாது? பொருப்பெதிர் தோளரும், பொட்டெனவே,
கற்றனக்கே யிரையானார்; இறைவன் ருவலபத்தை
மாற்றவல்லாரையும் மாற்றவல்லான் ஒருமாதிரித்தே.

(தத்துவ ஆராய்ச்சி)

சிந்துரு வாகின்ற தெய்வமல்லால், தெய்வம் செய்யுல்கில்
நித்தியமில்லை, நிகழ்வன, நிற்பன; நீளுக்கப்
பத்தியிலேறக் கவன்று நம்காலம் பறக்கவிட்டால்,
தத்துவங் கண்டு சுகிப்பதெந்நாள் அச்சம் தாழ்ந்திடவே?

பன்னாளுழைத்துப், பல பாடுபட்டுப், பாதவித்து
மன்னாள் புலியில் இம்மன்னாளும் ஆக்கையை வாழவைப்போ!
பின்னாள் வருவதை யுன்னதிருக்கும் பிழைதவிர்ப்ப [கே?
தெந்நாள்? உழைப்பதிங் தெந்நாள் நம்ஆதம் மெய்யின்பத்திற்

நிலையானவை ஒன்றுமின்றெனற ஞானம் நிலைப்பதற்கோ,
அலையாநிறைந்த கடல்போலும் வீழ்வில், அகலிடத்தே,
கலையானவை கற்றுக், கண்டறிந் தாயுள் கழித்திடெவோம்?
தலையான காரியமவேறில்லைபோ இங்கு சார்வதற்கே?

அன்னம் பயில்கின்ற ஆக்கையி லாசை அதிகரித்தோம்;
தன்னந்தனித் துடல் சாகின்றகாலம் தவிர்ப்பதுண்டோ?
முன்னங் குடிக்கொண்ட முன்னவன் சந்நிதி முந்துவதற்,
கின்னம் பிறப்பெடுத்தாலு முண்டோ மனம் என்னாவதே?

நிந்திக்கவோ இந்த நாவளித்தான்? நித்யம் நேயமுடன்
வந்திக்கவே; உயர்வானாரும் நசன் மகிமை கண்டா
னந்திக்கவெ இவ்வகிலந் தந்தார்; அங்குள் தெரியச்
சிந்திக்கவே இந்தச்சென்னி தல்தார்; என்று சிந்திக்கவே.

ஊனந்தமன் ; உயிர்காற்று ; ஐம்புலன்கள் உணர்ந்துவதே
ஞானந் தனித்தது ; உயிர்கள் இழுப்பது கட்டித் ; துன்பம்
ஆனந்தம் மூலையறிவது ; மூல அணுக்கள் என்றால்,
நான் எந்த மூலையிற் ருனெனினித்தேன் இந்த நாடகத்தே ?

தற்பிறப் பிங்கு தரித்துக் கண்டாரன்றித், தாம்பிறந்த
முற்பிறப் பின்னதென்றார் அறிவார் ? இதின்முன் ஹிரும்பி
இப்பிறப் பெய்தினரோ மக்கள் ? கன்மத்தின் எய்தினரோ ?
எப்பிறப்பாளர்க்கும் இன்பமொன்றே செய்தல் எம்கடனே,

கன்மத்தினால் ஸ்ந்த தாக்கை பென்றால், முதற் கன்மமென்ன ?
உன்மத்தினால் கெட்டகன்மஞ் செய்தால், அது உடற்றல், செய்த
ஜன்மத்திலே தெரிந்தாலல்லவோ தண்டிப்பாகும் ? இது
வன்மத்தினால் எதிர்செய்தல் நந்தெய்வத்தின் மாண்பல்லவே, கூய

இம்மாபிறவிக் கடல்நீந்தி ஈசனிடங் கலந்தல்
நம்மா லடைவுறும் மோஷமென்பார் ; அதைநண்ணில், அதிற்
சும்மாவிருத்தல் சதமோ ? ஒழுகுந் துனிப்பெருக்கம்
அம்மாகடலிட்டு சேரின், அப்பால் அங் கவைசதமோ ?

ஏனோ இடர்க்கு நடுங்குகின்றேன் ? மெய்பெடுத்த திங்கு
நானோ ? அறிவுடன்றானோ ? நலிந்திங்கு கைவதெல்லாம்
ஊனோ, அலது, எனதாருயிரோ ? அவ்வுயிர், படைத்த
வானோன் எனைத் தன்னுவானோ, தள்ளாத வருத்தத்திலே ?

நம்பிக்கை பற்ற நரர்வாழ்வு, இருஈற்ற ஞாலத்திலே
தும்பிக்கை பற்ற ஓர்யாண வாழ்வதுபோல், தொலையா
வம்புக்கும், வாசுக்கும், மல்லுக்கும், வேதைக்கும், வஞ்சகிகுர்
அம்புக்கும் ஓர் இலக்காவதல்லால், இன்படைவிலதே.

காராளும் நெல்லின் கதியாளவல்ல கடவுளுக்குப்
பாராள மன்னர் பதமாளுதற் கொரு பஞ்சமின்றே ;
நேராள மானிடர் நெஞ்சில் நின்றோன் நம் நிறுதிருப்ப
ஏராளமி வல்லமை யுள்ளான் ; என்னை மனம் ஏக்குவதே ?

சாவினுக் கப்புறம் என்வருமோ என்று தட்டுக்கெட்டேல் ;
கோவெனும் சசன் குணமுடையான் ; மென் குழந்தைகட்கும்
வயின் அவிவிதி ; எத்தனையோ உயிர் எவனவே ;
ஆவிக்குச் சாவில்லை, மற்றொருபாக்கை அடைவுளதே.

எல்லா உயிரும் இறையிடந் தோன்றி, இறையிடமே
செல்லாவது ; ஒன்றுந் திறம்புவதில்லை, திடமதுவே ;
பல்லாயிரம் பிறப் பெய்தியும் பட்டும் நற்பக்குவத்தைப்
பொல்லாஉயிரும் அடைந்துய்யும் பாழொன்றும் போவதின்றே.

நினைப்பாற் கொடியது சாக்காடு ; தம்பொருள் நீங்குமென்று
நனைப்பார் சில்லோர்கண் ; உறவேரை நீங்கற்கு நைவர் சில்லோர் ;
வினைப்பால் நிறைவு பற்றாததும், சிற்சிலர், மேற்பதவி
மனப்பால் குடித்தது உருத்தும், எண்ணி வருந்துவரே.

நகமிற்றுப் போயின், கிரகுகென்னும் ? தன்னை நன்னும் உடல்
இகமிற்றுப் போயின், உள்ளகிகென்னும் ? பிறப்பெய்திய ஞா
புகமிற்றுப் போயினும் பண்பிறமோ, அதின் பண்பிறனும்,
ககமிற்றுப் போகுதனுண்டோ ? அவ்வாவிக்குச் சென்றதாதே.

மேலி இடங்கொன் உடம்புக்குள்ளே கண்ணில் மேவலதாய்
ஆவியுடம் பொன்றுளது ; அதன்மேல் நம் அனுபவங்கள்
தாவிஇடங்கொளும் ; பின்நாமாடுக்கும் சடத்தினுக்குச்
சாவிபுடம் பதுவாமால், உட்டியும தழுவல்கன்றே.

அங்கம் பிறப்பிக்கும் ஆற்றல் அவ்வாவியுடம்பி லுண்டாம் ;
பங்கம் பழுததன்மேற் பதிராமற், பராமரித்தல்
நங்கண்ணதனிலு் மேல்வேண்டும் ; நாம் இனிவைவகையும்
துங்கம்பெறுவகையும் காணலாம் நம் துணியிலின்றே. ௪

பூமிக்குத் தேகம் ; நம் ஆத்மா புலனம் பொறித்தவர்க்காம் ;
நாமம் உலகிற்கு ; தல்லறம் செய்ந்நலம் உற்றவர்க்காம் ;
தீமைக்குச் சித்தக்கொடாது, அருள்சனைச் சிந்தித்திடின,
ஏமனுக் கென்னபங்குண்டோ நமைவிட் டெடுப்பதற்கே ?

இத்தனை நேரத்தில், எத்தனையாயிரம் எண்ணம் உயிர்
செத்தன ; வேறுபிறந்தன ; தீமைசெயாது, அன்புசேர்
சத்தமனத்தினராக, நம்அத்தன் துணைபெறின, நாம்
ஒத்த மனத்தின ராவோம், மைக்காலன் ஒதுக்கினுமே,

இளம்போதில் இன்புற்ற வரன்போலும், இன்பவெழில் பிரிந்த
வளம்போதில் வேலைக்கொருசாலைபோலும், வளக்குறைந்தால்
களம்போலும், துன்புறிற் கானகம்போலும், கருதுகின்ற
உளம்போல் உலகம் உடைமாறுங்கூத்தனை யொத்ததுவே.

போவதெல்லாம், திரும்பும் ; திரும்பும்பொருள், போவதுமாம் ;
சாவதெல்லாம், பிறக்கும் ; பிறக்கின்றவை சாவவையே ;
ஈவதெல்லாம் எடுக்கும்முறை ஈசனுக் கென்றுமுண்டே ;
ஆவதெல்லாம் அருட்கட்டளை யென்றுள் எடங்குகவே.

குறைமதி யானக், குவலயம்வாழ் மக்கட் கூட்டத்திலே,
கறைமதிபோல், இன்பதுன்பம் உண்ணாடிச் சுவந்தனவே ;
நிறைமதிபோல் இன்பம், நன்னிருள் போல் துன்பம், நிற்கும் சில்
பிறைமதி தேய்ந்து மிருந்ததுபோலும், பிறவின்பமே. [கால் :

துன்பம் தொலைவதில், ஒரீன்பமாம் ; மற்றது தொலைந்தால்,
இன்பம் தொடர்வதில், ஒரீன்பமாம் : இன்பம் எட்டிவிட்டால்,
பின்புத் தொடர்வதற் கோரின்ப மின்றிப் பின் இன்பமில்லை ;
தன்பற்றினு லன்று, பின்பற்றினால், இன்பம் சாருவதே.

பன்னாறு காலம் உடம்பால் அளிந் திர்தப் பார்வடற்கால்,
என்னாறு முதியம்? கண்டதில், கேட்டதில், எண்ணியதில்,
தொன்னால் அறிந்ததில், இன்பத் தொடர்ந்ததில், துந்ததில், இங்
கைந்நாறும், ஐம்பதும், ஐந்தும் ஒன்றே அறிவாளருக்கே.

பெருக்காறுபோற் பொருள் சேர்க்காலும், மெய்ப்பொருள்
[பெற்றுமனம்
பருக்காது, கல்விப்பயிற்சி மிலாது ; பருக்கும் அவாச்
சுருக்காது, அருங்கெளவைதான் சுருங்காது ; நற்றாய இன்பம்
இருக்காது இருப்பவை போதுமென்னுள்ளம் இலாதவர்க்கே.

தூரம் சிறுத்தனக், கிட்டப் பெருத்தனத், தூரம்பின்னும்
பாரம் சிறுத்தன, பார்வைப் பொருள்கள், பயணத்திலே ;
நேரம் செலச், செய்ய நேர்வன, செய்ய நெருங்குவன,
தீரமுடித்தன, தாம் கொளும் ஊற்றம் திரிபடுமே.

எச்சிலுங் குப்பையும் தாவர மோங்குதற் கேற்றவளம் ;
நச்சுறுங் காஞ்சிரத் தாகும் அமிர்தமும் காண்மருந்து ;
குச்சிலில் வாழ்ந்து, குறை மிகுந்தார்க்கும், குலக்குடியார் [ஈய
மெச்சுங் குணம் பலவுண்டாம் ; துன்பத் தின்பம் இன்கொளுமே.

என்னே உலகம்? மற்றெண்ணத்தில் ஆழ்ந்திருந்தால், அதுதான்
இன்னே மறைந்தது ; அதுகனவோ? நினைவே பிரித்தால்,
பன்னாடை அட்டபடியாம் ; உணர்வைப் பகுத்தெடுத்தால்,
பின் நானுமில்லை, உலகமுமில்லை, சொற் பேசுதற்கே.

விழிப்பிடுகளுவும் கனலில்விழிப்பும் இம்மேதிக்விவாழவு
[தென்னேன்;
எழுப்புமென்றால், அதையென்ன வென்பேன், அதை என்ன
செழிப்பிற் நிரைபொங்கும் தெய்வீககாலச் செழுங்கடலின்
சுழிப்பில் அகப்பட்ட மிழும்சூழியின் தோற்றாவே.

உலகமெல்லாம் ஒருநாடகசாலை யென்றோர்பெரிய
புலவர்சொன்னார்; ஆதிற்பொய்யிலை; காதல் பொருந்துவதும்,
கலக முண்டாவதும், கைப்பொருள் போவதும், கைவரண்டார்
இலகி எழுவுதும் அந்நாடகம் நடந்தேறுதற்கே.

நானென்ற னேடும் உலகத்தில் நன்மை, நடத்துவதற் [தேல்,
காசின்ற தொந்தென்றுணர்ந் தாள்வினை கொள்வது, அஃதல்
நானென்ற தோற்றம் பரம்பொருள்தன் அயற்சார்பதென்று
மேனின் தயிந்தகம் தாழ்வது, ஞானிதன் மெய்ச்சிவியே.

மழையிற்பிறந்த தெற்றானியந் தின்று வளருமுடல்
துழையிறெரி ஐம்பொயிவாய்ப் பரந்து நுகர்ந்தவெல்லாம்,
இதழயிற் திரிபுதுல்போல, எண்ண மியற்றும்மனம்;
பிழையிற் பெரும்பிழையே இதையானெனப் பேசுவதே.

கழிகின்ற இவ்வுடல் என்னதென்பேன், அதின் கட்டறியேன்;
மொழிகின்ற மூச்சின் மூளைப்பறியேன்; உயர்மூளையின்பால்
வழிகின்ற எண்ணத்தின் வாய்ப்பறியாது, என்மனமென்பான்;
பொழிகின்ற நின்னருளால், நானும் என்னதும் போந்ததுவே.

என்னதென்பேன் இங்கு நான் செய்த கல்வினை; ஏனைய நான்
சொன்னதும், கேட்டதும், செய்ததும் தோன்றித் துரிதம்மிடும்
[பேன்,
மின்னலென்பேன், விளையாடலென்பேன், வெளிவேடமென்
[பனே.
பன்னிய பொய்க்கதைக் கோர்வையென்பேன், சொப்பனமென்

சட்டத்திலே வரும்நீதி சற்றே ; மத்தள் சாதிக்கின்ற
திட்டத்திலும் முழுத்திட்ட மின்றே ; செயல் தெய்வ அருள்
வட்டத்திலே நின்றவெல்லாம் நடக்கும் ; வயங்கும் அன்பு
வெட்டத்திலே வைத்துச் செய்வதெல்லாம் அருள் மேவுமன்றே.

வானென்ப தோரிடம் அன்றே ; நாகம் வகுத்திருந்தாற்
றாணம் அஃதோரிட மாகாது ; அனுபவம் தங்கும்நிலை
சனமென்றால், அதுவே நாகம் ; உயர்வெண்ணில், அந்த
ஆனந்தமே உயர்வானும் ; இரண்டும் இங்காவனவே.

(பந்தி)

எல்லாரும் ஞானம் தொடரார் ; வன் யோகம் இயற்றியிட
வல்லாரும், சிற்சிலர் ; இவ்விரு பெற்றியும் வாயக்கவல்லா
ரல்லார் பலருளர் ; அன்னவர் ஈசன் அருள் பெற்றற்குச் [சுய
சொல்லாகும் மார்க்கமொன்று ; உள்ளார்த்த பத்திதொடருவதே.

வேதங்க னோதுதல் வேண்டுவதில்லை ; விரித்தரிய
வாதங்கள் செய்ய அகத்தியமில்லை ; வருந்தியபல
காதங்கள் சொல்லவும் கட்டாயமில்லை ; கடவுள்மலர்ப்
பாதங்க னெண்ணி உளக்காததல் போதும், பதம்பெறவே.

சன்னேர் விரும்பிய நெஞ்சமும், வஞ்சகநடை மின்மைபும், [விபே
சொன்னேரும், அன்பின்செயலு முன்னார்க்குத், தொழின்
தன்னேரிலா அருட்டெய்வம் துணியெனில், அத்தகைகொண் [வதே ?
டெந்நேரம் பத்தி கொள்வார்க்கு முன்னோ, மலைப்பெய்த

கற்றார் ஒருகரை கண்டார் ; நற் கண்ணியொடு குணமும்
உற்றார், தீங்ககரை யுற்றார் ; இரண்டுமுத் தன்னையுடன்
பற்றே யிலாண்டி பற்றிக்கொண்டார், சொல் பதவியெல்லாம்
பெற்றார் ; அனாதம் பெருமை எய்துபெற்று பேசரிதே.

பெற்றாள்; சிதா, நம்முடைய நகரோடு பின்னகனும்,
உற்றாரும், நம்மிடம் சேர்ந்தாலும், நே பொன்றுறுமிடத்தே,
சற்றாயினும் துணையாவார்களோ? தனித்தே சகிப்போம்;
கற்றுவென நின்று காத்தாள்வ நீசன் கருண்பொன்றே.

முற்கோலிக் கொள்ளுதலால், வருந்திங்கதன் மும்முர்க்கைத்
தற்காலம் குன்றச்செயலாம்; அத்திங்கைத் தவிர்ப்பரிதே:
பிற்காலத்திற்குப் பெருக்கம் பிறப்பிக்கும் பேரருளைப், [வரே.
பொற்கோலிக் கொள்ளுதல்போற், கொள்ளுவார் துயர்போக்கு

தாழிடம் பாய்வின்ற நீர்போல், இறையருள் தாழ்மையுள்ளோர்
வாழிடஞ்சேரும்; கிணையாது முன்செய்த வல்கிணையால்,
ஊழிடம் நாய் அகப்பட்டால், இறையருள் உண்டெனில், நாம்
விழிடம்நீங்கி யடைவோம் வரங்கள் விளைவிடமே.

இருள் சேர்ந்திடிற், குற்றமெல்லா முனைக்கும்; இருள்கலந்த
பொருள்சேர்ந்திடிற், பொய்யும், னிம்பும், செருக்கும் புடைத்
[தெழும்பும்;
தெருள் சேர்ந்திடில்; ஒட்பம் தோன்றித் திகழும்; தெருள்கலந்த
[யுமே.
அருள்சேர்ந்திடிற், செம்மையெல்லா முண்டாம் இம்மை அம்மை

அல்வந்தணியின், அறும்; அடைநோவறும்; ஆழற் தகன்ற
கல்கி செருக்கறும்; தன்பம் வருத்தாள் கடுமையறும்;
நல்வந்தனை கொள்ளும் நெஞ்சம்; அஞ்சாது, நமன்யுமே
வெல்வம், தனிப்பெருஞ் செல்வன் துணைப்பதம் மேவிடினே.

(அறவு வேண்டாமை)

அனைவருமே துறவாவோ மெனிற, படைப் பாவதெங்கே?
மனைவிபெங்கே? பெறு மக்களெங்கே? நன்மணமுமெங்கே?
வினை வினைவாத் தெங்கே? அன்பெங்கே? வெல் நம் வெற்றியெ
கினைவரு மீசனைப்போற்ற தெங்கே, இந்த நீணிலத்தே? [குகே?

சுவமேசெய வெண்ணித், தன்முன்கிலுழும் தடவனாயில்
அவமேதிரித் துழல்வாரிலும், குழும் அலெமெங்கும்
சிவமேயெனத் திடங்கொள்வார், அகஞ்செயல் சீர்த்திபண்ணிப்
பவமேயலும்புணையேறிக்கொள்வார், துயர்ப் பாடறுத்தே, ஈயி

மயலற்றிருக்கக் கருதி, நற்கால மகிழ்வறியும்
இயலற்றிருத்தலும், தன்பார் கவலையெனும் ஒறுக்கும்
புயலற்றிருக்கக் கருதி, உலகிற் பொருட்படுமோர்
செயலற் றிருத்தலும், உன்விரமற்ற சிறுமதியே,

துறந்தால், கொடும் அகங்காரம் துறக்க; ஓர் சொல்லுக்குவாய்
திறந்தால், அஃதுண்மைக் காகத்திறக்கச்; சிந்தையில் புகழ்
சிறந்தால், அது நன்மை செய்து சிறக்கத்; திரியுலகிற்
பிறந்தால், உபகரிக்கப் பிறக்கப் பெரும் பிறுவே.

(அகந்ஓதயறல்)

நாடுமட்டே நம்மகங்காரம்; மானிடர் நன்னும் கடு
காடுதொட் டாக்கையின் கட்டழிந்தாற், பின்சரி பெதுவாம்?
பூடுபுல்லாதிக் கதுவளமாம்; வளம் பூண்ட இம்மண்
கூடுதொட் டாருயிர் கிற்குமட்டே நஞ்ஞலையர்வே.

நாட்டுக்குள்ளே சிறியோர் பெரியோரென நாட்டுகின்றோம்;
காட்டுக்குள்ளே செல்லிவ், அத்தரயில்லை; அக்காட்டில் மரக்
கூட்டத்தைச் செய்ததை நம்மையும் செய்த குறிப்பறிவோம்;
சாட்டத்திற் கேது வகையுண்டு? எல்லாம் நம் சுகோதாமே,

கறுப்புக்கும், கள்ளுக்கும் காண்ப்பிறக்கும் கடுங்கிறக்கம்;
ஒறுப்புக்குதவும் பதவிக்கும் உன்னதொரு கிறக்கம்;
உறுப்புக்கரிய உரம், கல்லி, செல்லம், உயர்சமயப்
பெறுறுப்புக்குத் தோன்றல் கிறக்கம், சிறியர் புணையுமட்டே.

எல்லாவுக்கும் கனம் பேரறிஞர் கருத்தினைப் பற்றிப் பொல்லாக்கினால், அப்பா பாட்டும் வேலையைப் போகவிட்டி வல்லவழக்கும் மதங்காட்டும் வேலையும் வாங்கிக்கொண்டால், சொல்லாத தயாந்தரெல்லாம் அவ்வெல்லியில் தோன்றாமன்றே.

காலம் கெடுத்தது, கன்மம் கெடுத்தது, கட்டுக்கொண்ட கோலம் கெடுத்தது, தெய்வம் கெடுத்தது, கோதுகைய ஞாலம் கெடுத்தது என்றேறே கொந்தோம்? கன்மமயற்றநீதம் சேலம் கெடுத்ததுவே நாமடைகின்ற நிலைகளே.

(நடுநிலை)

கெடுநிலை மாற்றியிடலாம்; பொருள் கிடைத்தோரும் எண்ண மடுநிலை எய்துதலாம்; கல்வி எய்துதலாம்; கிரகம்பப் படுநிலைக் கீர்த்தியுறலாம்; ஒருபட்சம் பற்றுகிலா நடுநிலை எய்தல் அரிதரிதே இந்த ஞாலத்திலே.

இன்பங்கள் நாடிய மானிடர் தம்முள் இடதுவதால், துன்பங்கள் மேவும் இம்மண்ணிடை; இன்பம் தொடரொருவன் தன்பங்கில் ஏனையர் தம் பங்கெடாமற் றடுப்பதற்கே அன்பற்கு வேண்டும்; பொதுவிற்பம் நாடற் கறிவொடுமே.

வட்டமிட்டோடிய வாழ்க்கையில், ஆனந்தக்கும் மன்னுக்கும் திப்பிடம் டொவ்வொரு பாட்டினச் சேர்க்கினும், தெய்வம் ஒரு மட்டமிட்டார்; பிறரைப்பற்றி வாழுதல்; ஓர் மனம் சட்டமிட்டார்; அங்கு கண்ணியபேகமென் சாத்தகம்மே? கலை

வேண்டாமா வேண்டெல்லாம் போற்றி விசுவமொன்றும் தீண்டாமா வேண்டுகின்றோம், மன்னுயிர் நலம்சேர் தெய்வம் தாண்டாமா வேண்டவேண்டா? தனிப்பெருந் தாரணியை ஆண்ட ஒருவன் பங்கெடுத்த நரித்தன்படைதல் என்றே.

(அருள்மாட்சி)

கார்போற் கடலிற் பிறக்கும், சமம்நிற்கும், காவலிதழ்
பார்மிது தூப அமுதாக்கித் தாவரம் பக்கசபெற
வேருடுகி மீதும் விரிசுவதாம் விண்ணின் ஸிழ்ந்தொழுகும்
நீர்போ சிறுக்கும் அருள், தாழிடம் புதும் நீர்மையதே.

தனக்கென்று வாழ்கின்ற தன்மை மனிதர்தமக்கு மட்டே
வனக்குன்றில் வாழும் விலங்குக்கு முண்டு ; மனிதர்தங்கள்
மனக்கினர்வால் வரும் மாட்சி யென்றே? தம்மதி செலுத்தி
இனக்குழுவினாருக் கியனென்பம் நாடி இருக்கின்றதே.

மன்னுயிர்ப் பேணி உழைக்கின்ற மேன்மை மனிதனுக்குத்
தன்னுயிர்ப் பேணி உழைக்கக் கடனில்லை ; தாம்பிறக்கு
முன்னுயிர்பாலும் ஒன்றென்ற, பிற துய்க்கின்ற முதலிலோ
ரின்னுயிர்ப் பேணல் தம்மேற்கடனா பிறை ஏற்குமன்றே.

(அன்பு)

நாடாளி நென்ன, நகராளி நென்ன, நரர்க்குச் செல்வம்
கோடாணு கோடி யிருந்தென்ன, மேனியிற் கோட்டழகு
வாடாதிருந் தென்ன, வாயாத்நிறம் பலவாய்த்து மென்ன,
நடாருமோ உள்ளன் பில்லாக் குறைக்கவுல, எண்ணிடினே?

துன்பில்லை பென்றல்லவோ விழைவார் கவர்க்கப் பதவி?
வன்பில்லையாகில், வரும் இர்தவாழ்க்கையில் வான்மகிழ்ச்சி;
இன்பல்ல இர்திரன் மாட்சியும் உள்ளத்தெழுக்கி யின்றேல்;
அன்பில்லையெல், விண்ணும்வேண்டேன், அமரர் அழைக்கிறமே.

மெய்யான் அன்பின்றித், தன்னாய்ம்; பேர் இவை மேயவென்ன
ஐயாபிரக்தொடை யிந்தென்ன? மீண்டான் தடைவெண்ணிட்
பெய்யாதி, மாடடல் மொன் மெருப்பப் பெய்யும்மறைபேயல்,
செய்யாது செய்த உதவிபுன்றோ மெய்ச் சிறப்புடைத்தே?

சாயாத தேயமுடையார், உறுதடை சங்ககரின்றி,
ஆயாச மின்றி யுழைப்பார் அந்நேயம் அனைத்தவர்க்காய் ;
சேயாத செய்வினும், தாயார்பொறுத்ததன் சீர்நினைதல்
நேயாதிகாரநிலை ; அதன்மேல் நன்னிலை யில்லையே,

தாழ்வார் முறையிற் பணிகுவரென்னிற் ; மனமுடைத்தாய்
வாழ்வார், இவர்கம் கடவுள் படைப்பென்று, மற்றவர்மேல்
குழுவார் அன்பாம்பெறு பென்னில், கலங்கித் துன்பக்குழியில்
விழ்வார் குறைந்து, உலகின்ப முன்னோங்கி விளங்குவதே.

மின்பேய்மன்து, புகை, காந்தம், விரியும் வெளிச்சம், என்றும்
தன்போற் பொருளையல்லாது கலந்து தழுவலில்லை ;
அன்பே யுருக்கொண்ட ஆராவமுதை, அடியவர்கள்,
அன்பாம் உயர்பண்பினுலன்றி, என்றும் அடைவதின்னே, ஈடுபடு

(மெய்யம்மை)

பொய் யாதாவிலும், போராட்டம் நன்று ; புகன்றபடி
செய்யாதவரிலும், செய் நன்று ; கோணும் சிமிட்டுடைய
ஒய்யார மாதிலும், ஊமைப்பெண் நன்று ; உபசாரமற்ற
செய்யா ரமுதிலும், கூழ்நன்று, மானம் நிலைத்தவர்க்கே.

கார்கெட்ட மென்பயிர் சோர்வுறும்பொலக் கருத்தினுள்ளே
நேர்கெட்டவர் உண்ணிலெகெட் டறிவின் நிறையொருவித்,
கூர்கெட்ட புந்தியும், ஏர்கெட்ட சேலும் கொண்டுசென்று
சீர்கெட்ட னாதிவு நிறைப்பார், படைப்புச் சிதைவுறவே.

பொய் யுறுவார் புன்மையே யுறுவார் ; கெடும்பொய் பகற்றி
மெய் யுறுவார் உயர்வே யுறுவார் ; தம்மெய்வேலை செய்பக்
கையுறுவார் கனத்தை யுறுவார் ; நம்பிக்கை யெடுக்க
ஐயுறுவார் உறுவாரோ அருள்தரும் ஆனந்தமே?

(உயர்வு தாழ்வு)

சாதி யுயர்ந்த தென் செக்களிப்பார் சிலர் ; சான்றார்கள்
ஒதி யுணர்ந்ததினாலே, அவ் வோதுதலுத் துணங்க,
நீதியும் அன்பு முயர்ந்தால், உயர்வு ; அந்நெறி யிலதேல்,
ஆதி யுயர்ந்த பிறப்பால் உலகத்திற் காவதென்னே ?

இனத்தாழ்வினால், இழிவெய்தாது ; இப்பாரின்பம் எய்தவொன்
தனத்தாழ் வொருகுறை யாகாது ; ஞாந்நிசபர்த்திலதேல் [ஞத்
கனத்தாழ் வதனினும் வாராது ; மற்றையர் காரியத்தே,
வினத்தாழ் விரைக்கும் குணத்தாழ் விழிபு வினைப்பீதுவே.

குலஞ்சிறி தாயினென், பேர் சிறி தாயினென், தாங் குடிதொள்
இலஞ் சிறிதாயினென், என்னு உலகத்தில் வற்றும் பொருள்
வலஞ் சிறிதாயினென் ? உண்மையும், அன்பும் வலித்தவர்கேர்
நலம் சிறிதென்று ; எண்ணிப்பாரி, அருள்பெற்ற எந்தையே.

எத்துறை யாயினும், ஓர்பழிப்பின்னு ? உண்மை யெய்தி மனம்
ஒத்துறைப்பாருக்குப் பிடுள்ளதே ; உலகுய்யுலகோ, [தோ
சொத்துடையார் அதை வைத்துநின்றால் ? உண்ணும் சோறுள
வித்திறைத் தேரின் உழுவோர்தம் நெற்றி வியர்ப்பின்றியே ?

கின்னப் பொருளென் றொதுக்கிவிடேல் ; குற்றம் செய்தவிட்
தன்னந்தனித் தொருதாம்பின் கயிறும் நம் சத்துருவாம் ; [டால்
நன்னெறி நின்ற மனச்சாட்சிபோதம் நமக்குன்னென்றிற்,
மன்னர் எதிர்க்கினும் வெல்லும்படை நம்முருக்கிலுண்டே.

சேற்றில் வளர்ந்தது செந்தாமரை ; கடற் சேற்றினுள்ளே,
தோற்றும் வினைபெற்ற முத்தே ; துதிபெறுஞ் சோதிமணி
சேற்ற அரவின் மீதுருக்கும் ; தெளிந்துலகம் [டுமே.
போற்றும் பொருள் பொருள்செய்யப் பொருளினும் போந்தி

(உள்ளிடுக்கம்)

உள்ளளவே நம் உரையளவாம்; நம்முளம் உறுதி
கொள்ளளவே நம் செயலளவாம்; அன்பு கொள்ளுகிலார்
குள்ளளவான செயலுடையார்; குறும் எண்ணமுள்ளார்;
எள்ளளவேனும் அவரால் உலகத்திற் கின்பமின்றே. நாகய

தண்ணம் பெருங்கடலிற் சிறுமீன்கள், சதமெனினும்,
வண்ணம் பெருகுஞ் சுரு ஒன்றினுக் கிரை வாய்ப்பதுபோல்,
திண்ணம் குறைந்தவர் தீரர்க்கும், தன்னயர் தேடுவராய்
எண்ணம் குறுகியவர் பொதுநோக்கர்க்கும், ஏவலரே.

(கேடுருழாமை)

ஒருவர்க்கும் கேடு நிகையேல்; உன்கேடு ஒருவன் நிகைத்தால்,
இருவர்க்கும் மேற் பொதுநிற்கின்ற ஈசனையெண்ணி மற்றோன்
நிருவிக்குங் கேடு தடுப்பதற்கேற்ற நெறி அருளால்
வருவிக்க லாகும்; எதிர்கேடு சீதடல் மதிக்கெடலே.

இடுங்கிய உள்ளுடன் ஈரையேற்கும் போது, எமன் எய்தல்எண்ணி
நடுங்கிடும் போது, நமக்குள்ள யாவும் நழுவலிட்டே
ஒடுங்கிடும் போது, உற்றநோய், எமன், ஏக்கம் ஒறுத்தலுடன்,
பிடுங்கிட ஓர் மனச்சாட்சியும் வேண்டுகொல், பித்துறவே?

தீராஇடும்பை, வறுமை, பிணி, இவை சேர்ந்துழந்தும்,
பேரார் மனிதர் கெடுவினைதுன்னிய பேய்மதிதான்;
ஏரார் உயிர்நீருயிர் மேலெழுத்துன்பம் இடுதுருசாய்
ஆராவமுதனையான் வைத்த சூழ்வென் றறிதல்நன்றே.

சிறியவெல்லாம் பெரிதாய்த் தோன்றும் சின்னப் பருவமுதல்,
பொறிய வெல்லாம் விட்டு மெய்ஞ்ஞான முன்னம் பொருந்தும்
நெறியவை காட்ட மனச்சாட்சி யொன்று சிறுபிழைத் [வரை,
அறியின்றார், பிறர்கே டாவலிப்பதற் கஞ்சுவரே.

மற்காட்சி கண்டும், மனிதர் மனிதரைமாய்த்திடும் போர்ப்
புற்காட்சி கண்டும் அகம்புனகிக்கும் புலைத்தொழிலிர்,
பெற்காட்சியிற் செங்கதிரோன் எவர்க்கும் பொதுப்பொலிந்த
நற்காட்சி நித்தியங்கண்டும்; நலமுற்று நாணிலிரே.

நிறம்பற்றிச், சாதி மதம்பற்றிச், செல்வநிலை, பகைசேர்
மறம்பற்றி, நீதிதிறம்பி, மனிதரை வாட்டுகின்றோர்;
அறம்பற்றி எவ்வுயிர்மாட்டும் இயங்குபவ னருளின்
திறம்பற்றி உய்வதுதானென்னனோ, உட்டெனிகிலனே.

கனத்தினைச் சேர்ப்பவர் தாளான்மைமெய்துவர்; தூழ்தலிலாக்
கனத்தினை வேண்டுபவர் மெய்ம்மைநாடித் கடைப்பிடிப்பார்;
இனத்தினைத் தாங்குபவர் ஒருக்காலும் இடர்க்கழியார்;
மனத்தினிற் திக்குநீனயார்க்கு வாழ்க்கை மகிழ்தருமே.

நாட்போகு மென்பதுந் திண்ணம்; கொடியநமன் வருங்கால
ஆட்போகு மென்பதுந் திண்ணம்; சுகோதீரம் போன்றவரை
வாட்போரில் வீணில் மடித்தால், வதைக்க வதைக்க நமைக்
கேட்போன் அணுகுவன்; மீட்போரும் அன்று கடைப்பதின்றே.

(ஜீவகாருண்ய உழைப்பு)

பண்டுண்ட பேர்பலர் வாழ்காள் பாழ்காளெனப் பார்த்ததைநாம்
கண்டுண்டு காலத்தை நல்வேலையின் றிக் கழிப்புடையோம்;
தெர்ண் ணெடு வாழிகள், கீழ்ஜீவராசிகள், துன்புநொலை [ளைய
யுண்டுண் டழிவதைக் கண்டோம்; தவிர்க்க உழைத்திலமே.

பொய்க்குன்ற மீட்டிப், புலாதுண்டு, போர்செய்து, பொன்னினெ
மைக்குன்றமூக்கி, மனிதர் அன்பாய் மறந்தனரே; [ருசை
வைக்குன்றம் தீப்பொரி முன்போலும் ஈக்கவர் மாந்துமின்பம்;
மெய்க்குன்றமே, அவர்வாழ் வெதந்தாக் ஈரிப்பதுவே?

பன்னாள்படித்துப் பலபாடுபட்டுப், பலர்க்குழைத்துச்
சின்னாள் நலந்துய்க்கும் வாழ்க்கையில், வாயறுஜீவர்கட்காய்த்,
தன்னாடல் விட்டவை. ரோகினி வாழத் தகவுழைக்கும்
நன்னாள் அருளிய தெத்தனை நீ இந்த ஞாலத்திலே.

கண்கொண்ட பல்லுயிர்த்தகண்ணும் கடவுட் கலப்பறிந்து,
தன்கொண்ட பேராருள் மானிடர் ஆளத்தலைப்படி, அவ்
வின்கொண்ட இன்பப்பெருக்க மனைத்தும் விரைவுடனே
மண்கொண் டிலங்கும்; நம்மானிடர் தேவரை மானுவரே.

கதையேனு மாங்கு கொலைபொறுக்காத கருத்துடையான், [னே;
வதையாதுண்பான், உண்ணாத தூண்டுவன் தேவரின் மாண்பின
புதையாத செல்வம், மெய்ப்புண்ணியச் செல்வம், புகழ்ச்செல்வம்,
கதையாத செல்வம், செழுஞ் சேவகாருண்யச் செல்வமொன்றே.

அட்டும் பரம்பொருள் ஞானத்துயர்ந்தவர் அப்பொருளின்
சுடருண் டெழுமுயிர்க் கோற்றத்தில் நேயர் துலங்குவரால்,
இடருண் டிழல்வின்ற ஜீவர்கள்பால் அன்பிலா மனத்தார்
படரும் பரம்பொருள் ஞானமுந் தம்முட் பதிவிலரே.

எல்லா வறத்திற்குந் தாயாய், இறைவன் இயற்கையில்வாழ்
பல்லாருயிர் அம்பான்மையைப் பார்த்த பயனதுவாய்க்,
கல்லா உளத்திலும் கற்பகமாய், அருட்கார்பயந்த
கொல்லாவிடையாங்குவிப்பார்க்கே கண்டிர் எங்கை கூப்புவதே.

(அவா)

முன்னிலதாம் இச்சை மேவிக்கொண்டால், அது முற்றுப்பெற
இன்னதும் முன்னில வேண்டும்; விழைந்தன எய்ததனும்
பின்னிலும் இச்சைக்கு வித்தாம்; வினையும் இப்பெற்றி பெல்லாம்
உன்னிவொர் நலமல்லாத ஆசை ஒழிப்பரன்றே.

பொல்லாத ஆசை பொருளாசை : ஒத்த பொருள்கொடுத்தும், நிலை தொருநிலை, நேர்ப்பிறழ்ச்சையும், நேயமுக்கும் ; சொல்லா லளப்பருந்துண்பந் தொடர்கிலும், தூயகடர் வல்லாது வண்டிமுக்கும்போல் இழுத்து வகைக்குமன்றே.

நிறத்தால் உருக்கொண்ட மந்திரீந்தால் உள் நெகிழவைத்துப், புறத்தால், அணிகலன், ஆடையினால் புந்தி போர்த்துக்கொண் அறத்தால் வரும் அழிவில்லாத நன்மையை ஆதரிக்கும் [டால், நிறத்தால் திகழ்கின்ற நான் எந்தநான் இந்தச் சிவத்தந்தே ?

இப்பாருடைமையில் எல்லையில்லா இச்சையெற்றுகின்றோர் தப்பாதுயமன் வருநான் தயங்குவர் ; தாரணியில் எப்பாலுடைமையும் தன்னிங்கற்பால் தெனநினைப்பார் ஒப்பார்மையை அவன்வலி அங்குற் றுடைவதற்கே. ஈஅய

(வினாக்கள்)

திரை யெழுந்தாடும் கடல்போல் அலைகின்ற சிவத்தந்தே, நரை யெழுந்தாலென்ன, தோஷமின்ற அற்ப நோக்கம்விட்டு, வரையெழுந்தாலென்ன, மாண்பொருள்சாதித்துவைத்திருந்தால், நரையெழிற் தோய்வுறும் நாளிலும் ஆனந்தம் நல்குமதே.

அலைபெறு வாழ்க்கைக்கடல் நீர்க்குமிழிக ளாயுதித்துத். தொலைவுறும் புன்மைச்செயல் தொடராமல், துலங்குகின்ற விலைபெறு முத்துக் குளித்தெடுத்தென்ன விழுச்செயலே நிலைபெறு, இன்பம் உலகோங்க, நின்று நிகழ்த்துவமே.

(உள்ளப்பயிற்சி)

உள்ளெனும். கோளத்தி லுண்டாம் காங்கத் துழைப்பவரே, தென்மேனச் சோதி திகழ்கின்ற தத்துவச் சீர்மணிகள் அன்றாவர், அவர் ; அவைவாங்கி மாந்தர் அணிந்தயிலில் வன்னலாய், மதிமேன்பாடுள்ளாருள் வயங்குவரே.

செயலுக்குத் தாய் எண்ணம்; எண்ணத்தின் ரூப் கல்வி, சித்தவிர்
அபல், கூட்டுறவு, புடைபொருள், முன்னம் அமைந்திருந்த[த்தி,
இயல், முதலாயின; எண்ணங்கள் நல்வழி பேற்றவிட
முயலுவதால், செயல் நன்றாய்ச் சதாஇன்பம் முண்டெழுமே.

மன்பொருள் சற்றுக் குறையினென், மிக்க மலியினென்? நாம்
உன்பொருள் பாலமு தாயினென், கூழினெ டிப்பெனிலென்?
நுன்பொருள் நூல்வழியோ டல்வழிக்கண் நுகர்ந்தவர்க்குத்,
கன்பொருளாய்த், கல்வி நல்லுணவாய், உட்களிகொளுமே,

வெள்ளியிலில்லை, தங்கத்திலுமில்லை நம் மேலெழுச்சி;
உள்ளிய உள்ளத்திலாமே; அதனை ஒழுங்குபெற,
ஒள்ளியதாக்கி உபகரித்தால் கம்மை ஒள்ளியாய்த்
தெள்ளியர் கொள்ளுவர்; அன்றேல், பதனெனச் செப்புவரே,

பல்வாழிடுக்கண் பரந்த இஞ்ஞாலத்தில் பைத்தொடியாள்
இல்வாழ்வுக்கோர் அடியாளோ, இதந்தரும் இன்றுணையோ?
செல்வாபெலாம் கல்விசெல்விக்கிள், நாம்அவள் செய்கநலத்தால்
நல்வாழ்வு செல்வதுவோம், நாடும்பிடுதும் கம்புமினே,

(சிபழகாலத்தேற்றம்)

புகழ்கின்ற பண்டையக் காலம் பொற்காலம், புகியினிடை
திகழ்கின்ற காலம் கொடுங்காலம் என்றுகினைத், ததனை
இகழ்கின்றதே டொழிலாய்த், தொழில்பாவும் இழக்கவிட்டார்
திகழ்கின்ற தெங்ஙனம்? எக்காலமும் கண்ட தெய்வமொன்றே,

அன்றே எழுந்த வெப்பல், சிலவின்றும் அடைகின்றதே;
நன்றேசெயின், இன்றும் நன்றே வினைவுண்டு; கண்ணமுதி[றே;
பொன்றே; பிறப்பிறப் பொன்றே; உணரும் உணர்ச்சியொன்
தொன்றே சிலவும் இயற்கை பொன்றே; என்னை சோருவதே?

(கேள்வியிடு)

நேரமன்றோ பொருள்? நேரத்தை நாம் கிதுத்தாற்றும் உப
காரமன்றோ உயர்வுத் தாழ்வும் ஈவது? ஈர்த்தன் தந்த
வாரமன்றோ இத்தவாழ்வு? இதில் நுண்மையை மன்னுவித்தல்
பாரமன்றோ? நமக் கேளையவாழ்விற்பயனென்னவே? ஈகய

துன்பம் கொணர்வதும், துன்பத்துடைக்கத் துணைப்பதும்,
இன்பம் கொணர்வதும், இன்பம்பெருக்க இயலுவதும்,
முன்பிப் பொழுது பின்பாய், ஆம், ஆகும்முதலதுவாய்
நின்பம் கிருப்பதும் நேரம், நெஞ்சே, இந்த நீளிலத்தே.

மெய்கடன் வாங்கிய மானிடர் கைதனில் வெண்ணெய்கொண்டு
செய்கடன் கேட்கின்றவாறு, தம்நேரத்தை நீதியிலே
செய்கடன் செய்துகொய் தயற்ககம் தேடிநின்றால்,
உய்கடனில்லை, உறுககமேயில்லை, உண்மையிதே.

எந்நேரமும் இறைதந்ததனாக, அதெல்லாம் எம்க்குப் [இங்கு
பொன்னேரமே பென்றறிந்து, பொன்போல் அகைப்போற்றி,
மண்ணேர் உயிர்கட்கு நம்மாற்செய்ததும் மாண்செயலால்
நண்ணேர மாக்குதல் நங்கடனாமென்று நம்புவமே.

நாளென்ற வாழ்முதல், வானாக் கழித்திடின, நம்முயிர்க்கு
வாளென்று மாறி, அறுத்தழிக்கும்; தேய்வ வன்கொடையின்
கோளென் றறிந்ததம் செய்யின், உயிருணுவ் கூற்றனுக்கே
கேளென்றிருந்து, பின்வாளென்று மாறுங் கிடையுடைத்தே.

(புகழ்).

பிறந்தார், உண்டார், இருந்தார், தூங்கினார், இப்பிறப்பொழிய
இறந்தார் அவரென என்னப்படா, திவ்வெழிதலகில்
அறந்தரீனியற்றி, அருஞ்செயல் ஈடி, அருளணிந்து
நெந்தாரெனப் புகழேந்தலன்றோ மெய்ச் சிறப்புடைத்தே?

பூவென்றலர்ந்த நற்புந்தியுள்ளார் பலர் பூவுலகில்
திவெந்து போயினரோனும், அப்பூமணம் தென்னியசாற்
ரேவந்துறைய இறுத்தெனத் தம்செயல் தேர்மனத்தர்
காவந்தராகப் புகழ் படைத்தார் இக்கடலிடத்தே.

(உழைப்பு)

பண்டே பெரிய குலத்தோம், முன்னால் ஒன்று பாடுபட்டுக்
கண்டேமலை என்பர் ஓர்சிலர்; சொத்தினைக் கள்ளர்கொண்டால்,
கொண்டேது வேலை தொடுப்பார்? இரக்கக் கைகொள் ளுவரோ?
தொண்டேபுரிகினும், சோம்பலில் மேன்மை தொழில்செயலே.

பண்டுண் டிருந்தபடியே, இப்பாரிற் பலதடவை
உண்டுண் டிருத்தல் உயர்நோக்கமோ? மற்றுறங்குதற்குத்
திண்டுண்டு, பாயுண்டது சிறப்போ? பசுந் தேன்தெளிந்து
வண்டுண்ட பூவுக்கு மேலில்லையோ உயர்வாழ்வெமக்கே?

அரும்பெருஞ் செய்கை யுணர்ந்துக்கியாற்றி, அற்பப்பிறப்போர்
விரும்பரும் பேரையும், ரேயுமேவி விளங்குகின்றார்;
வரும்பெருஞ் செல்வந் தலைக்கடினோள் மடிபுகுந்து,
அரும்பிரும்பைத் தின்றவா நவரீசிரைத் தொலைத்ததுவே.

சீமான் பதவி யடைந்தேர்ம்; செழுங்கல்லி சேகரித்தோம்;
கோமான் இதுபத்தைக் கொண்டோம்; இக்கின்பம் குறிப்ப
நாமாத்தினோம்; என்பதிற் பெரிதே உற்ற நம்கடனை [தெல்லாம்
ஆமாறு செய்தனம் என்ற எண்ணத்தெழும் ஆனந்தமே. ௨௭

ஊன்று மனதற் பதிவாதுபாடம்; உகாதலின்றித்
தோன்றுது கைப்பொருள், சீர்மையுமில்; உளந்துய்மை, உயர்
சான்றுண்மை தந்தெறல் மீதெழுதிழ்க்கும்; தரும் கசத்திற்
கின்றான் உழைப்பு; இதை பெண்ணுமற் சோம்பி யிருப்பதென்
[னே?

நினைத்தால், உயர்ந்த நெய்காணலாம் ; உள்ளெகிழ்ச்சியின்பு
முனைத்தால், முயன்றப் படியேறலாம் ; முகிழ் முனைவளி
எனைத்தானும்ல்ல, உழைப்பால் வளரும் ; இறையறிவு
தனைத்தாழ்மைய முயல்வார்க் கல்லால் இல்லை சாதிப்பதே.

மதிபோற் பொலியுமுகமும் மதியொளி வாழ்மனமும்,
நதிபோற் பெருகும் இயற்கைநலங்களும் நல்கப்பெற்றார்,
ஒதிபோலிருக்கத் தலைவியோ ? உயர் வொப்பரிய
நதிபோற் பொலிவர், உழைப்பாளராகில் செடுகிலத்தே.

நேராய் நலத்துக் குழைத்த துண்டேல் ; சர்வநேயன் செயல்
ஆராய் தறிந்துள்ள நேமுண்டேல் ; இங்கேகராறுபிரைப்
பூராயம் நேசித்த நேமுண்டேல் ; அப்பொன் நேரமெல்லாம்,
பாராய், பழுதல்ல, நாம் வாழுகொண்ட பயனடைவே.

நம்மாலியன்றதில் உத்தமம் செய்தல் நம்மேற்கட்டும் ;
கைம்மாறு வேண்டுதல் வேண்டாம் ; தரும்கடன் கர்த்தனுக்கே ;
இம்மாதிலத்தில் அனுபவம் விதித்தல் ஈசனியல் ;
எம்மானிடர்க்கும் தருமா றளித்தல் எளிதவற்கே.

உண்மையினே ஒழைப்பானன்றி, உத்தமம் உற்றிவொன்
திண்மையினுக் கடனில்லை ; பயன்றால் தெய்வவருள்
வண்மையதாம் ; பயனெண்ணு துழைக்கின், மகிழ்விக்வேளே.
ஒண்மையுளான் இருக்கின்றான் என்றெண்ணி யுழைத்துக்கொள்

திண்ணம், பொறுமை இரண்டன்றி மாணும் செயலிலதாம் ;
எண்ணமும், சொல்லும், செயலும் இம்மாண்புகள் எய்திவந்த
வண்ணமட்டாரும் நம்வாழ்வின் பயன் ; அவை வாய்ந்தவரே,
ண்ணியராகிப் பொலிவர் உலகுதங் காரியத்தே.

உன்பாயென்றால், இங்குழைப்பா யென்றதில் ஓர் சட்டமே தின்பாய் ஒருதெய்வம் தீட்டினதே; தத்தம் செய்தொழில்கள் பண்பாய்ச் செய்வார்க்குப் பயமில்லை; சோம்பற் படுவர் துயர்க் கண்பாய விற்பர், உயிர்.பொறுத்தாரிற் கடையரென்றே.

பாடுபடாது சுணங்கினும், ஈசன் படியளப்பான்,
சூடுபடா துயிர்கொண்டு செல்வோமெனச் சோம்புகின்றோர்,
தேடுபடாத பொருளில்தென்று தெரிவதில்லார்;
ஈடுபடா தவர்வாழ்வுக்கு மானிட யாக்கையுமே.

அபர்ச்சியினால் அழிவாகின்ற தாக்கம்; அடுத்துழன்ற முயற்சியினால் அழிவானது மாகும்; நம் முன்னிலைமேல் உயர்ச்சியை எய்துவமென்றால், உழைப்புடன் ஒங்குகல்விப் பயிற்சியும் வேண்டும்; பின் எய்தாததில்லை இப்பாரிடத்தே. உய

கிழ்மையிலா மனத்தாழ்மை நன்றே; கல்வி கேள்வியுற்ற ஆழ்மதியோ மௌனகல்மனம் நன்று; அற்பமாங்கு குடியில் வாழ் மனமேனும், படியில் மனம் நன்று; வாழ்க்கையுள்ளே ஊழ்முறை கண்டும், உழைப்புவிடா மனம், உத்தமமே.

ஞாலத்திலே நமக்காய் விதிக்கப்பெற்ற நற்கடனைக் காலத்திலே, உள்ளறி வொத்தவாறு; கருத்திருத்திச், சிலத்திலே, ஒழுங்கேறச் செய்தால், உறுச் தீங்குகூற்றும் நாலத்திலே யொருபங்காம், மிகும்சுகம் நான்மடங்கே.

செயப்படும் வேலை ஒழுங்குடன் செய்வின், திடம் பொழுது நயப்படும்; பாழ்பொருள் போகாது; கோள் நடவாதெனினும், பயப்பட வேதனில்லை; அவ்வொழுங்கு பழகிவிட்டால், வியப்பெழக் கூடும் வினைமாட்சி; வெற்றி விளைவுறுமே.

நாளைபென் றோர்நலம் நீக்கிவைப்பது ; நற்செயல் புரிய
வேளைநன்றே யிது ; செய்பா ததை இன்று கிட்டுவிட்டால்,
மீள அவ்வெண்ணம் வருமோ? வந்தாற் செய்ப வேளையுண்டோ?
ஊளைநரிக் குடல் போமோ? எவ்வா ழுன்னும் ஊகிப்பதே?

(பெருந்தன்மை)

கிருப்பால் உலகத்தவர் குறைபாடி, கிழைவொடிந்த
நெருப்பால் வெதும்பினும், வாழ்வால் மகிழ்ந்து நெளிந்திடினும்,
ஒருப்போல் கிழைபிசகா தொளிகாட்டும் உயர் உடுப்போல்,
இருப்பார் பெரிவர் உலகெண்ணிடாமல், இலங்கிக்கொண்டே.

ஒழுக்காறு பாய்வழிச் சாக்கடை நீர்சென் றுடைவதுபோல்,
அழுக்காறு பாயும் தகைசேரிடத்தில் ; அவ் வாற்றுவெள்ளம்
வழுக்காததையும் இழுப்பதுபோல், தகை மாண்புடைபோர்
இழுக்காளர் சொல்லுக்குக் கயாதடங்கி யிருப்பான்றே.

(பொருள்)

மணம் வேண்டுமாகிற், பணம் வேண்டும்; வெம்பிவிவாட்ட அன்னம்
உணவேண்டுமாகிற், பணம் வேண்டும்; ஆன்றி, உயிர் துறந்தால்,
[ங்கிட்டும்
பிணம் போகவேண்டிற் புணம் வேண்டும் ; வாழ்வில் எப்பேறு
பணம் வேண்டுமாகினும், கைப்பணம் வேண்டும் இப்பாரிடத்தே.

எல்லாப்பொழுதும் பொருளுக்குக் கேண்மைவர் எய்திவொர் ;
அல்லா தொருபொழுது சுகைவிட்டால், அன்றவரும் விட்டார் ;
மொல்லாதவ னென்றும் வைவார் ; செருங்கப் பொருள்கொடுத்
தால்,
சொல்லாகும் காற்றையும் கிற்பார், முகமன் றொடைகட்டியே.

இறுக்கும் பெருங்கடனுக் கிவ்வை எவ்வை ; எடுக்குத் தொவ்வை
வெறுக்கும் அளவினுந் கோளுரை யிவ்வை ; வெறுத் கணக்கர்
ஒறுக்குந் கொடுமைக் கொருதாயிவ்வை ; உறுவதெல்லாம்
பொறுக்குந் திறமை கணத்தின்றி வேண்டும் இப்பகலக்கே.

பொருப்பது நல்லதறவே, ஊர்நித்தப் பூமிடத்தே,
இருப்பது மந்தைத் தறிகள், இல்லவர் ஈபணத்தை
விருப்பதுவா ரெனில், அக்கவர் வேடமென்? லீன்தறவி
யுருப் பெறுவாரிலும் மேலவர் இல்லுத் தீதைபவரே. ௨௨0

(இயற்கைக் காட்சிநலம்)

தூற்படுங் கல்விக்கு மேலாம், இயற்கையை நோக்குவதால்
ஏற்படுங் கல்லி; இயல் ஈசன் செய்கை எழில்பாந்து
நாற்புறஞ் சூழ்ந்தது நம்மை; உற்றாயின், நலம்பெருகும்;
மேற்படுந் தேய்வவணக்கம்; உள்ளானந்தம் மேலிடுமே.

உலக வியற்கைப் பொருளும், இயற்கை பொழுத்கும், உள்ள
மிலக்கண் டாய்ந்து வியப்புறல், ஈசனை ஏத்துவதற்
கலகிலதாம் வழி; அவ்வழி செல்பவர், அன்பருக்குள்
நிலகமதாய், அருள் எஞ்ஞான்றும் ஒங்கித் திகழுவரே.

தன்னையுந், தன்வளி, தன் செயல் தன்னையுந், தாங்குவித்த
பொன்னையும், பூயியையும் பற்றிஎண்ணிப் புளிக்கின்றோன்,
மின்னையும், மீனையும், மேகக்குழாத்தையும், மேகம்பெற்ற
அன்னையும் பார்க்கின், அரப்போம் அவன்றன் அகக்கரிப்பே.

பொய்கிய குன்றமும், சாரலும், பள்ளமும், பூமியு
தங்கிய தாமரைப் பொய்கையும், புள்ளினம் தன்ஞாலால்
இங்கிறம் பாடத், செவிசொய்க்கும் சோலையும் இங்கிலையேன்,
மங்கும் இவ்வாழ்வு மகிழ்வற்று, மீனற்ற வானென்னவே.

பட்டாடை, பொன்னை, பாற்சோறு, காழப் பரிந்தொருவர்
கொட்டாய் ஈயிலும் கொள்ளேன், இயற்கையில் கொள்ளுகொ
கொட்டாய், மணக்குமலராய், வரிவண்டு மொய்க்க இனக் [ண்டு
கட்டாய் வளர்செடி, காட்டா தெந்தாலும் கவந்திடுவேன்.

நீலப்பளிங்கு பார்த்தெனத் தோன்றிய நீன்கடல் என்
மேலைப்புறமும், தலைக்குயரே விண் விரிகடலும்,
கோலப்புனினம் கிழக்குத் கண்டேன், வெண்மணற் குத்தினேன்;
மாலைப்போழு தென்னைத் தன்வசமாகி மகிழ்வித்ததே.

மகிழ்வித்ததே என்னை அற்புதமுட்டி ; மகிமலரைத்
திகழ்வித்ததே ; கண்கள் ஆனந்தவாழித் தென்னீர்முழுக,
அகழ்வித்ததே நெஞ்சை ; அவ் வுபர்காட்சி என் னாநாயகர
நெகிழ்வித்ததே ; உள்ளம் நான் விலாசத்தில் நீந்தியதே.

மனமறந்தேன் ; கித்தியில் அவ்விடம் வாய்த்ததுபோல்,
தினமறந்தேன் ; மனையோடித்தவாழ்விற் நெரிவுண்டிய
சனமறந்தேன் ; சற்றுநேரம் தயாவிதி சந்தித்தியின்
கனமுற, நேயம்பெருக, என்னுள்ளங் கனிந்தனனே.

செங்கதிர் தோன்றுவதற்கு முன்னே, ஒண்சிறந்த வெள்ளி
திங்களைநோக்கிச் சிரிக்கின்ற வேளை தெளிந் தெழுந்தேன் ;
எங்கும் கிரம்பிய மொளனத்தி லூழ்ந்த தென் னேழைநெஞ்சம் ;
பொங்கிய தானந்தம் ; நான் மறந்தேன் இந்தப் பூரியுமே.

எல்லா வுயிருந் தூரின்றன ; அந்த கீழில் கிதைந்த
சொல்லா மகிமைபயச் சூழப் காட்சியைத் தோற்றுவித்த உருவி
தொல்லாதி, என்றுங் கண்ணங்காத சோதி துலங்கியதைத் தோடே
கல்லாய நெஞ்சங் கரைபித் கண்டேன், மெய்க் களிப்புக்கொண்

(இசைமாட்சி)

இயங்கிய ஓசைக்கும் உன்னு றுணர்ச்சிக்கும், என்பொருத்தம் ;
நயங்கிளர் இன்பமும், தன்னபமற்றிடு நம்பரிவும்
நயங்கொளும் இன்னிகை நயங்கொளும் சொகுபம் ; அவன்
மயங்கொளும் பரங்கொளும், அஃதெம்மை வயங்கொளும்.

(தன்னில் குழந்தை பாவல்)

வானாகி, வானிலுறையாகி, வானின் வயங்கொளியாய்த்,
தேனாகித், தேனின் கவையாய்த், தெவிட்டற்ற தென்னமுதாய்,
வானாகி, வானிலுறையாய், உயிரின் ஒளிகிலையாய்,
நானாகி, நானல்லவனாகி நிற்கின்ற நாயகனே,

விண்ணவனே, விந்வித்தகனே, ஒளி மேலிய நம்
கண்ணவனே, நங்கருத்தவனே, அருட்கார்பொழியும்
தண்ணவனே, எங்கள் தாரகமே, உன்னைச் சாரமனப்
பண்ணவனே, எங்கள் உள்ளமெல்லாம் உற்றுப் பார்த்தவனே.

எங்கென்று தேடியுனைத் தொழுவேன்? என் இயத்திலோ
செங்குன்றிலோ, அடர் கானத்திலோ, படர் தேசத்திலோ,
பொங்குங் கடல்தனிலோ, விண்ணிலோ பல்பொருள்களிலோ,
தங்குங்கருணை எதிலுங்கண்டேன், மெய்த் தனிமுதலே.

நெருங் கண்டகோளம் நிரூபித்த நின்றிருக் கையலவோ,
கருங்கண்ட மாமிதில் என்னையும் செய்தது, தோன்றுபிர்கள்
ஒருங்குண்டு வாழல் திருவுளத்தோர்ந்தயர் வானொழுங்கால்,
கருங்கொண்ட லீந்த பெருங்கொண்டலா மெய்க் கருணையனே?

வானையுடைபவர் தாமதியாத மகிமையுள்ளாய்,
தேனையருள் வகித்தான்கின்ற மேலவர் சேவையின்றித்,
தானே யுணையறிவுப் புருத்தேன் ஓர் சமூக்கனன்றோ;
வனே எழும் இவ்வவா ஒன்றலா இவ்வெளியனுக்கே?

எல்லா முனது செயலாயிருக்க, எனது செய
லல்லா தென்குப்பற்ற வொன்றில்லை பெண்ப, தகத்திருந்த
நல்லா யுணைமறந்தன்றோ? எனமென்றும் நலனென்றமே
சொல்லாவ, தன்னில் வரு மொரு கின்னத் துளிருமித்தே.

உன்னால் விளைந்தன நல்லதெல்லாம் இவ்வுலகத்திலே;
என்னால் விளைந்தன தீங்கில் ஒருபங்கு; கெடுத்தினும் நான்
சொன்னால், அவையும் விளதே; அத்தியாவசியமானவையே,
கண்ணீர் என்னெஞ்சுவினைப் பொன்னோரதாக்குங் கருவிகளே.

உருப்படுமோ உல, கென்னுடல் அன்றி யுதாத்திலே
கருப்படுமோ, நின்கருணை யின்றேல்? கதிதான் கருத
ஒருப்படுமோ மனம்? ஒவ்வொரு திங்கும் உறுயிடத்தே
வெருப்படுமே, புகல் என் றுமின்றென் தகம் வெம்பிடுமே.

மண்ணால் வளைந்த சிறுவிட்டிலே பென் மனமிருத்திக்,
கண்ணாடியான கதவமைத், தீடில் அணி பரப்பி, [உசு]
எண்ணுத கோடி பெண்ணங்களை என்னுள் எழுப்பிவிட்டு
நண்ணுதபோல் நண்ணி நீயிருந்தாய்; இதின் நன்மையென்னே?

இருபொருள் இவ்வுலகில் படுமென்றது, இருபொருளுயி
ஒருபொருளாய் துணரப்பறந்தது; அவ்வுண்மைகண்டால்,
வருபொருளேது, வராததொன்றேது? இம்மதிபிவிமேத
நிருவருள்தானும் ஒரு காரம் நிரும்புதல் தின்னமன்றே.

நினைபான் நினைக்கவும்; நன்றே நினைத்திந்த நீளுகில்
வினைபான் இயல்வ தியற்றவும்; நீதந்த வேற்றுயிர்க்குத்
நினைவேனுந் திங்கு நினைபா நிருக்கவும்; சேர்ந்த என்
நினை பா தரிக்கவு மல்லால், உண்டோ இங்குச் செய்கடனே?

உனக்கா யுழைக்கத் தலைப்படி, நான் இங் குணவுக்கல்லால்
எனக்கா யுழைப்ப தெதற்கோ? துணைக்கொண் டுணியில் அருள்
மனக்காதிக் கொடுத்துச், சேர்க்குமாற்றி மகிழ்விக்கும்; என
தனக்காய் வருபொருள் வேறில், நின்னருள் சாதிப்பதே.

எனக்கென்று நான் அவ்வுருட்கொண்டல்பால் ஒன்றிரப்பதென்
வனக்குன்றில் வாழு மாக்கொம்பில் ஒரில் வான் பொழியத் தோ?
தனக்கென்று கேட்டல் தருமோ? தனக்குறு தாரகயில்
மனக்குன்று தாழ்த்தி வணக்கஞ்செய்வேன் அருள்வள்ள துக்கே.

சொன்னால், வறுமையும் செல்லமுந் துன்பம், சுடு பசியால்,
பொன்னால் விரியும், பொருமையினால்; அப்பொருமை பின்னர்
ஒன்றாதல் கூட்டம் விரிக்கும்; அத்துன்ப மொழிப்பதெங்கண்?
என்னுமி காப்பாதற்கித்தனை வேண்டும்கொல் இன்னல்களே?

முன்னேறிச் செல்ல முயன்றால், பெரியர் முனிசுவர்; நான்
பின்னே நடக்கப் பொறுத்தால், சிறியர் பிடித்துந் துவர்;
இன்னே யிருக்கு நிலையில் உற்றாரும் இருக்கவிடார்;
என்னே இனிச்செய்வ தென்கென்று போவ திறையவனே?

முனிவர் முனிகிலும், நின்னருள் முன்னிட முந்துவதே
இனியான் செய்குடன் என்றெடுத் தாய்ந்துன் எழிற்பதத்தை
நனி யான் பிடித்துக் கரையேற வெண்ணில், அந்நற்பிடியைச்
சனிபோல் இளக்க வருவார் கிரீசார், தர்க்கம்கொண்டே.

பொருத்தமிருவ கடைத்தேறு மென்ற பொதுவிதியை
இருத்தினை பெங்கும்; பொருத்தம் வலியன்று; எனியவரை
வருத்த வலியவர்க் கோர்குறிப்போ? அவ்வலியவரின்
கருத்த நியாயம் புகின், நீதி ஏக்குறுங் காவலனே?

சுரந்துண்ட பால் முகையைத் துண்டித்தாங்கு, சின் சோறெடுத்
காத்துண்டு, நின்னை மறுப்பாருடன் கலந்தாவோ? [அக்
இரந்துண்டு வாழ்ச்செயிலும், வெங்கானத்திருத்திலும், என்
சொற் துண்டமாக்கிலும், செல்லவையேல் அந்தத் தீவழிக்கே.

கனித்தண்டி அற்பக்கலை சோலால் விள்கருணையொளிச் [உரு] கொளித்தென்று மொன்று மறியாநை நம்பி யுழல்பவனைத், தெளித்தனபும் மெய்யறிவும் சூட்டி, நின்றொற் றிருவடிப்போ தனித்தின்பம் எய்திடீச் செய்தலென்றோ, மெய்யருட்ருகுவோ?

கற்றதனாலும், கருமத்தினாலும், க்ரும மெல்லாம் அற்றதனாலும், உண் பயியோம் ; பெரும் அன்பகத்தே உற்றதவாகில், உணையறிவோம் ; அன் புறவிடீத்தே, மற்றதனாலும் அறிவதுண்டோ நின்றொன் மாட்சிமைபெ?

அண்டமெல்லாம் உன் அமைப்பாகும் ; அண்டத் தீமர்ந்துநின்ற பண்டமெல்லாம் உன் படைப்பாகும் ; என்று ப்ருத்தறிவாற் கண்டவெல்லாவற்றி னுள்ளும் உன்கற்பனை காணுகில், நான்னே. கொண்டதெல்லாம் உன்னதென்று கொள்வேன், அன்பு கடவெ

எல்லாப் பொழுதும், அவ்வுண்மை கண்டே, அன்பகத்திருந்தால், எல்லாத தாழ்வு வருகினும், உன்னதம் வர்ப்புகினும் கே டில்லா நடுகலை தோன்றிச், சுககலை எய்துவதே ; பொல்லாத மாயையெனும் பேய் பிழைப்பற்றுப் போய்கிடமே.

மகத்தாமுன் மெய்யுருக் கண்டுகலனாலும், உன்வான்விதிந் ஜெகத்தால் பெருகும் வியப்பாக் கடலில் தினமுமுதி, முகத்தாம் அறிவினு மேலறிவுற், நருன் முண்டுவரும் அகத்தாம் சுகத்திற்கு மேற்ககம்பா தெனதாநிரர்க்கே?

செய்கலை துண்டிடல் ஆற்றலளாவில், நிறை கலையப் பொய் கலந் தருவதற்கோ, உன் புண்ணியம் பூப்பதற்கோ? மெய்கலந் தின்னருள் வெள்ளங்கலந்து, உன் மெய்யன்பருட்க் கைகலந் தாடுவ தெந்நான், கருத்திற் கலந்தவனே?

உலகம் கண்டாய், உயிர் வாழ்க்கை கண்டாய், அது துற்றலிடம், கலகம் கண்டாய் தன்னயத்தைக் கண்டாய், இங்கு கண்டவெல்லாம் கிலகுகண்டா பென்னும் வார்த்தையைக் கேட்டும், கிரியுகத் திலகம் கண்டாயிலையே, மனமே, என்ன செய்தனையே?

கூர்க்கின்ற வேதனையாலே, உயிர்கள் கொதித்த தெல்லாம், ஓர்க்கின்ற போதும், ஒருவர் எடுத்துரைக்கும் பொழுதும், வேர்க்கின்றதே, மெய்விதிர்க்கின்றதே, மனம் மெய்ப்பனருள் பார்க்கின்றதே, நெஞ்சம் வேறப்பட்டவாறு பதைக்கின்றதே.

ஒடியநாளும் திரும்புவதில்லை; உழைத் தொருகாத்
நேடியதில்லை அருட்பொருள்; சேர்ந்தது பொய்ப்பொருளே;
பாடியதில்லை யுன் பொற்பதம், உள்ளம் பழுத்துருகக்
கூடியதில்லை என்னை; அம்ம, நான்கொண்ட கோலமென்னே?

கல்லாத நெஞ்சம், கவவாளி நெஞ்சம், கருமவழி
கில்லாத நெஞ்சம், கிலைபாத நெஞ்சம், நெறி பென்பதே
இல்லாத நெஞ்சம், இறைஞ்சாத நெஞ்சம், இரக்கமில்லாப்
பொல்லாத நெஞ்சம், இதைக்கே யிருந்து புறப்பட்டதே?

அளவற்ற தோற்றக் கடலிடத் தாழ்த்துள் எலைப்படுவேன்,
களவற்ற நன் மனத்தேனாகி ஆர்வங்ககிந்து நிற்க
உளவற்ற பாலி ஏளியனைப்போல் இக்கொருவருண்டோ,
பிளவற்ற பேரணுவாய், அண்டமாய் நின்ற பேரொளியே? உகல

மருளும் பொருள் கணவிற் கண்டபோதும், மதிமயங்கி
அருளுக் தலைப்பிரிந் தோடுகின்றேனை அமிழ்த்தி நின்ற
இருளுக் தவிர்த்தருங் கேதக்குழிவிட் டெடுப்பவர் இங்
அருளும் புலியிலிவர்; இருந்தேன் இங் குணமினைத்தே,

வழுவுது மேழைமன முடையேன் ; சின் மகிமைபெய்ந்நாப்
புழுவிதுங் கேவலப் புந்தியுள்ளேன் ; என்பொய் புன்மைபெ
[ல்லாக்
கழுவிடுப் பாங்குங் கிருதுகில்வேன் ; சின் கண்ணோக்கி நென
தழுவுதற்கென்ன தகையுடையேன், இந்தத் தாழ்ந்தவனே ?

மெய்யா சிலத்துளமாய் விரிந்த விழுப்பொருளே,
பொய்யா குலகத்தழுந்திப் புழுங்கிய புன்மனத்தேன்,
ஐயாருளது மனதினற் கொள்கை அறிவதில்லேன் ;
செய்யாத செய்து நான் சீமாய்தலோ சின்றிருவுளமே ?

வலைப்படு மானென முற்படு மாகையின் வாயிப்பட்டு
அலைப்படுவேன், உனக் காட்படுவே னல்லன் ; அற்பருக்கே
விழிப்படுவேன் ; நல மேற்பட நான் என்ன வேலைசெய்யத்
தலைப்படுவேன் ? உன்னருட்டுணை யின்றித் தயங்கினனே.

அருக்க னுதித்திட்ட நாட்களெல்லாம் பழி யாற்றுகின்ற
ஒருக்கமதிற் பொழுது கோட்டிவிட்டேன் ; அதற்கையுண்டதேல்
தருக்க மியற்றிச் செருக்கடைத்தேன் ; சின் செந்தாமரைத்தாள்
உருக்கமெழக் தொழு தேத்திலன் ; எங்ஙனம் உய்ருவனே ?

பழுதான இவ்வருவாழ்கைக் கழித்தல் பயிர்வனா
உழுதான வேண்டு நிலத்தில் முள்ளைத்தலை பொக்குமன்றே ;
அழுதானும் சென்ற அமயம் வராதென் நயிந்திருத்தும்,
பொழுதான வல்லவ னல்லேன் ; என் பின்னைமை போக்கரிதே.

என்பொழுதும்,கண் ணுறங்கும் பொழுதும், உலாப்பொழுதும்,
வின்பொழுதாகக் கழிக்கின்றபான், இங்கு மீதிநின்ற
கான்பொழுதாகிலும், அந்நவர் தஞ்சவர் காரியத்தில்
மான்பொழு தாக்கிய கண்ணின் வாழ்வில் எம்மாத் திரமே ?

நாபத்து வாய்த்தென உவவல்லால், உன்நலம் பெருகிக்
கோபத்தை காக்குந்திற மீறிவேன்; குணங்கொள் ளறிவாம்
தீபத்தை வென்னிற் றெரியு ளவப்பாய்; நன்மைசேர வைப்பாய்;
ஆபத்திற் காத்தருள் செய்யு ளேன், என்னை யாண்டவனே.

தகையூட்டுகின்ற தலைத்தன்மையாகிய தாழ்மை விட்டுப்,
பகை யூட்டுகின்ற பெருமிகங்கொண்டு, படிற்றொழுக்கம்
மிகையூட்டுகின்ற சூறும்பரைக் கடினன்; மெய்நிலிசேர்
வகையூட்டுகின்ற சுடனுள்ளகே, என் வரபதியே.

அன்பே பெலாமென் றறிந்தும், என்னன்பில் அழுக்கடைதல்
என்போலியர் தம் எளிமையன்றோ? இதுவேபுதுமை!
தன்போற் பிறவுயி ராமென எண்ணத் தடையெதுவோ,
நின் பேரருளில் உயிர்களைல்லாம் நின்ற நேரறிந்தே? உள்

வெள்ளறி வென்னுந் களைபடர்ந்தோங்கி, விரிவெடுக்கும்
உள்ளறிவைத் துன்பி லுய்த்ததந்தோ; நின்றனைப்பணிந்து
கொள்ளறியும், பிற இன்னுயிர்தோல் அன்பு கொண்டொழுகும்
தெள்ளறியுந் தால் வேண்டுகின்றேன், அருட்டேசிகளே.

புந்திருத் திண்மை யிலாததெத்தால்? புன் பொருள்வரியால்
பந்திக்கலாகும் பதத்தால், நிலிப்பொருள் பார்த்துணர்ந்து
சுந்திக்கலாத மயக்கத்தினால், திண்மை சேரடியை
வந்திக்கலாத மதித்தால்; அனை இனி மாறறுகவே.

போகை வென்றொரு பித்துப்பிடிக்கப், பிறர்க்குரிய
ஓரா தெனக்கென்று நானிருந்தேன்; அகை யோட்டிவிட்டுள்
ஓரா வருத அருள்நினைத் தாங்கென் னகட்டையெல்லாம்
நீரா யுருத்தென் கண்ணீரா யரும்ப நிகழ்த்துகவே.

அலைபோற் செலியுங் கலைப்புன் வாழ்வெனும் ஆழியிலே
தொலைபோயின்னும், அற்பச் சுகமாகப் போற்றத்திற்கே
விலைபோய்த் தெருள்வழி கண்ணிற்படாது, மிதப்புசெஞ்சு
இலைபோற் சுழல்வது கண்டும், எந்தாயெற் கிரங்கிலையே.

காத்தாண்ட நன்றி கருதிக்கொள்ளாத் கடனைஎன்னால்
தீர்த்தாருமோ எனச்சிந்திக்கலாது நியிர்ப்பிடித்த
போத்தாகி நனப் புலையனுமாய்ப் புன்பொருள் கிடைக்கக்
கூத்தாடுவேனை அரகே எவ்வாறு குறிக்கொன்வையே?

உன்னைமறக்கச் செய்யுங்கொடுங் காமனை போட்டெந்குப்
பின்னையொருத்தர் துணையாவதில்லை; நின்றேர்வலியே
என்னையிலக்கி மதியுட்ட வேண்டும்; எறும்பிழுத்துப்
புன்னைமாத்தை யகைப்பதுண்டோ இந்தப் பூகலத்தே?

வாட்கொண்ட கட்பிறமாதர் மீயக்கிலே, வார்த்தையிலே,--
கோட்கொண்ட அங்கக் குறுக்கத்திலே, உதன் கொள்ளையெது
தேட்கொண்டு கொட்டத் தெளிவற்றியங்கித் திபங்கிமுன்
ஆட்கொண்டு நீதெளிப்பாய், அளிப்பாபெனை ஆண்டவனே.

பொல்லா மயக்கெனும் பேயால் என்னுள்ளம் புரளவையா
தெல்லாப்பொழுதும் எண்பாண் டபாயத்தை எச்சரித்து,
நல்லாறலா தொன்றிற் செல்லாதிருக்க, நலம்படைக்க
வல்லாய், கனிந்து வளியுட்டுவாய் என் மனத்தினுக்கே.

முன்னிலுங் கூரிய என் மனச்சாட்சி முறிமுறிதான்
கொள்ளினுங், குற்றக் திருந்தியாத கொடுமைவளர்
உன்னிடமீ, ஆணவப் பேயாடுகின்ற, துதைத்ததைத்துத்
தன்னினும் போவதில்லை; என் செய்வென் சின் நயகின்றியே?

செல்லா தென் மந்திரம் ; பொல்லாவப் பேயை என் தித்தணி
வெல்லா ; ததையினி எப்பிடியாயினும் வென்றவிட்டா [உயி
லல்லா, தென் பாழ்மனம் நின்சேவை தன்னில் அமர்ந்தொருநாள்
நில்லா ; தென் மெய்யின்ப மில்லாதுபோம் அந்நிலையிழந்தியே.

இருட்சியெனும் கொடும்பெய்க்குப் பிறந்த இரட்டையராம்
மருட்சியும் பேதைமையுங் கொண்டோவும் மனக்குரங்கைத்
தெருட்சியின் பா லுற்றுலலா அமைதிசிறக்க, என்னுள்
வெருட்சிஇறிய, நின்றாளிணக்கே காட்டிவண்மெனே.

(அருள் வேண்டதல்)

கண்டா நிரங்குவர் என்ற பொய்யெண்ணக் கருத்தெழும்ப,
அண்டாத பேரை யடுத்துநின்றேன் ; அவரால் நலமொன்
றுண்டாவதில்லை, புன் பொன்னுள மின்றி ; இவ்வுண்மை கற்றுக்
கொண்டாலும், பட்டுக் குழைந்தாலும், உள்ளங் குறித்திலதே.

சின்னஞ்சிறிய பருவுத்திலே, இடர் சேர்ந்த வெல்லாம்,
பொன்னந் திருவருளாலே தூத்திப் புரந்தனியே ;
முன்னந் தழைத்த வருள், என்னைத் துன்பம் முடுக்கில், இனித்
தன்னந்தனித்து விடுமோ, நன்பால் வந்து தாங்கியுமே ?

ஞாயம் பல சொல்ல நானறியேன் ; உன்னை நாடிவந்தேன் ;
காயம்பெறச் செய்வித்தாய் ; என்னைக் தாக்குங் கடனுன்னதே ;
சேயின் குணங் தொடிதேனும், பெற்றோர் அன்பு செய்கிலரோ,
தாயும் பெருந் தகையாயுந் திகழ்கின்ற தற்பாளே ?

பொங்கார் கருணைக்கும், கோடாதநீதிக்கும் புன்னியில்லை,
தங்கா விடயில்லை, தாழ்வுயர்விலலை ; தனிமனிதர் —
மங்காத பேருடையார் — பிழைத்தார்க்கு மனமிரங்கின்,
பங்காயிருந் தெனைக் காத்தாளல் என்ன வன்பாமுனக்கே ?

அல்லது கவனமெழுப் போமாறு, இவங்கும் அருமெழுவே,
சொல்லாத துன்பமும் பாறிடும்; சொல்லத் துணிபென்றுமே
யில்லாத என்றுயர் போக்கில்; நீ எந் கொக்கிலேயே,
பொல்லாதவனுக்கும் சொல்லபெணும் பெயர் பொம்படுமே.

நீயே பெனக்குத் தனித் துணை பென்று திரிந்திருக்கத்,
தாயே பிறர்துணை தான்விட்டதே; சிந்தையெழுந்து,
சேயே இவனெனச் சேர்த்துக் கொன்னாது தெருவிவிட்டால்,
நாயேன் கொடுவிதி யார்க்கென்று சென்று விடுவானே?

உன்னால் என்றுன்பங் குறையாதெனில், உன்னை யுஞ்ஞவதால்
என்னும் எனக்கு? வணக்கத்தினால் என்? எனைப்புரக்கப்
பின்னா ரிருக்கின்றனர்? பிறர்பால் ஒன்று பேசுவதேன்?
மன்னுயவர் முறை கேட்டிலரேல், குடிவாழ்கலென்னே?

பண்டாய் நினைப்பாழ்ஞ்ஞழி கீழ்தல், பூம்பொருளே,
கண்டாபெனிற, கரையேற்றாதிருக்கீக் தருத்துறுமோ?
தொண்டாயிருக்கக் கொதிக்கின்ற ஏழையைத் தூக்கிவிட்டால்,
அண்டா, அதிற்பழியுண்டா, சொல்வாய், நின் அருந்தனக்கே?

தாயே என்காத் தவிக்கின்றது, பால் எற்குத் தந்திராட்சிப்
பாயே பெணப் பாவுஞ் சேப்க்குப் பாண்ப்பதக்கி, பெட்டிக்
காயே தாத் துணிவானே பெற்றான்? என் கருமைசெய்த
நாயேன் பாயின், நலமன்றித் தெய்வமும் கல்குவதே? உகல

பன்முகம் பார்த்துப் பலவா நலறபழம் பாயியற்குன்
பொன்முகம் பார்த்தல் தருமோ? கடைப்பெம் பொய்யியற்றித்
துன்முகம் காட்டித் துணிசெயும் புல்லின் குழ்ச்சிகெட
நின்முகம் காட்டலன்றோ, ஐய, நான்கொண்ட நீணிரப்பே?

கிண்ணீர் பொழியும் பெருமிதம் போல, நின் மெய்யருளாக்
தெண்ணீர் பொழிவின்ற செங்கொண்டலை, வளர் சேவர்களுக்
குண்ணீர் கொடுத்தப் பகிக்கட்டும் உத்தமனே, உடையும்
கண்ணீர் துடைத் தெனைக்காப்பாற்றுக் தெய்வக் கடவுளதே.

மதிகாண் வழிச்செல வேலாச் சிறுவர் மயங்கிடுங்கால்,
கதிகாண் பெரியர் ஆவாச்செல நன்மதிக் கண்கொடுப்பார் ;
அது காண்புடையர்க் கழகாதல்போல், அடிபேண்ப் பெற்ற
பதிகாண், உனக் கெனக் குய்வழி காண்பித்தல் பாங்குடைத்தே.

பிள்ளைக் குருவிக்குத் தாயிரை யூட்டிய பெற்றியைப்போல்,
வெள்ளைக் கருத்தினெனக் களித்தாய் சற்றுவித்தை ; இனிச்
கள்ளக் கசடற நல் மருந்தாக்கிக், கதிபெறுமா
துள்ளத் தமாப் புகட்டவு முன்னெக் கோர்கடனே.

இடும்பையும், உள்ளத்தெழுச்சியும் எங்கனியற்கை யென்றே,
தொடும்பணி முன்னிட்டுச் சோராது செய்யின், நின் றாயவருள்
நெடும்பயன் மேவிட லாமென்று நம்பிய நெஞ்சனைக், கை
கிடும்படி நின் மனந்தான் வருமோ, அருள் வித்தகனே ?

இப்பாரில் நான் படுந் துன்பமெல்லாம் முன் இயற்றுகினை
தப்பாது தந்த பயனாயின், அவ்வினை தந்தகருத்
தொப்பா ரிலாதின் பொன்னடி நீழலில் ஒப்புவித்து
வைப்பேன் ; அதனைத் திருத்திடல் வேண்டும், வரபதியே.

பொய்யாமையும், அருள்பாதினும் காண்கின்ற புத்தியையும்,
நைவாமையும், பொதுநன்மைக்கல்லால் இடர்நாடி நொன்று
செய்யாமையும், மனச்சாட்சியி னெஞ்சிச் சிறுமைசெய்து
கையாமையும், கைம் எய்யாமையும் பெறக் காழுற்றனே.

முட்டாது உறையும், சோறுத் தந்தாய்; கன் முயற்சியெல்லாம்
தட்டாது தம்பயன்பத் தந்தாய்; இடர்தான் விழங்க
வெட்டா திரட்டையுந் தந்தாய்; உயர்பதம் ஓர் அறிவுக்
கெட்டாது வைத்தல், எதுகிறந்தே, எம்மிகறையனே?

வந்தனம் ஈந்த இவ்வுழக்கைக்கு; வாழ்க்கையில் வாய்த்தவைக்கு
வந்தனம்; சின்படைப்புக் காணவைத்த சின் வன்னன்மைக்கு
வந்தனம்; சின்னை வணங்க கவ்வென வகுத்ததீர்து
வந்தனம்; சின் அருளாட்சிக்கு வந்தனம், வந்தனமே.

தேனீ புதுமலர் தோறுந் திரிந்துண்டு தேறுதல்போல்,
நானாய் துளது செயல்கண்டு, தேறுகலம் பருகித்,
தானே தெளிந்து, தானி யுன்னார்க்குத் தகவுகழக்க,
வாடுன வெகுடைபாளே, கவிந்து வழிசெய்கவே.

இந் நூலின்க ணுள்ள திசைச்சொற்கள்.

கால்—திரிதயம், கெஞ்சிங்குலை
பாஸ்கரம்—'Phosphorus' என்னும் ஜடப்பொருள்
ஆயம்—வளி, சூற்றில்
அட்ட—கெட்டுப்போன
கொட்டாரம்—அரண்மனை
கணி—காட்டு
ஒர்க்கின்ற—கிண்கின்ற
ஒருக்கம்—ஆயத்தம்செய்து
பேர்த்து—எருமை
புள்ளி—ஆள்

கடல்

கடலே—மறி—கடலே—அலை
கடலே—கிரி—கடலே,

திரை யெறிந்து
நிரையின் வந்து
நுரைமறிந்த-வெள்ளமே.

வலையர் விட்ட
பல மிதப்பும்
உலைய வெற்றும்-வெள்ளமே.

உரை யிறந்து
கரை யிறந்து
தரைவரைந்த-வெள்ளமே.

அலை மடக்கில்
விழு மணக்கள்
தலை மடக்கும்-வெள்ளமே.

நீல முற்று
ஞால மிட்ட
செய்யொத்த-வெள்ளமே.

சூறை சுற்ற
விரியுற்ற
பாறை பெற்று-வெள்ளமே.

காது திக்கு
முலைகட்கும்
ஒலமிட்ட-வெள்ளமே.

நூறிடத்தை
மாறிவிட்டு
வேறெடுக்கும்-வெள்ளமே.

கலை விரம்ப
மலைகளென்ப
அலைகளம்பு-வெள்ளமே.

கின் னுலாவும்
வெண்ணிலாவின்
றன் னுலாவும்-வெள்ளமே.

கிணியில் கொண்டல்
தொலையில் மண்ட
அலைநிரல்த-வெள்ளமே.

கின் னிலாறு
மண்ணிலாகும்
உண்ணலாத-வெள்ளமே.

பால் நிறத்த	சிறுவர் தங்கள்
வாலுக்கத்தின்	குறுபதங்கள்
சூல் நனைக்கும்-வெள்ளமே,	உறுதாங்க-வெள்ளமே.
கரல் நனைக்க	பொறி கல்ங்க
ஏல் மனுக்கள்	நெறியில் வங்க
மேல் நனைக்கும்-வெள்ளமே.	மறிதாங்க-வெள்ளமே.

தாய்போன்றனை தாரணி யுன்னுடைய
செய்போன்றது, தெள்ளுண ளுட்டுவைபோல்
நீயே மழையாக நிலம் பொழிவாய்,
தாயே யுனக்கார் சொலவிது செய்தாய்?

சந்தோஷமடைந்தனை போல்தென்றல்
வந்தேக மலர்ந்திடுவாய், கலனைப்
பந்தாட விசைந்தெழுவாய் கடலே,
எந்தாயுனக்கார் சொலவிது செய்தாய்?

கார்போ இருண்டுடண் மாலுமியேர்
சீர்கேடென வஞ்சியுள் சோர்தர நின்
நீர் போகிற மக்களை முக்திடுவாய் ;
யாரே யுனை இப்படி ஏவியின்றார்?

பூவாரி யிறைத்தது போலிரவில்
மேவாயிர மாயிரமாம் உடுக்கள்
போவாது நின்றபோவது பார்த்திருப்பாய் ;
நோவாதவை நோக்கப் பணித்தவர் யார்?

வல்லாரென எண்ணி மருண் மனிதர்
சொல்லாத நின்றபர்வதி சூழுவசேல்,
நல்லாதவர் விடாவிடையிலும்,
வல்லாரென நாமம் விளங்குவரே

ஒன்று பார்ப்போருள் தன்னுடைய
பொன்றாத பெருங்கருணைப் புகழை
நின்று நின்று முழங்குவோய், செடுநீர்
குன்றாதெய் பென்று மெழுங்கடலே.

வரைமீதுலாவி, இருள்சேரமேயி, மறைசேரவாவி மலர்தா
மரைமீதுலாவி, யனிதேனவாவி இசைபாட, நானுமலர்கள்
விரைமீதுலாவ, விளர்முருகமு, முகிலீது மாதியனையே,
தரைமீது நீடு துரைமாலைபாடு திரைமாலை குடுகடலே.

நிறையாத நோடுபிறை சேரதாது நிலைபோல மாறுவலியோ
டறை கூலியாடி யலைமோதுமாறு, தெனியாத மானிடவர் தாம்
பொறையே யின்று செயுநோவினாய் மதுபோல சோகமடையும்
மறையோதலாத குறையாத நீதி முறையோது மாதிகடலே.

புரையேது மின்றியுள மோரிரண்டு புதிதாயினைத் துனிடம்வந்
துலாயாடி, அன்பு பிரிபேமெனஞ் சொல்லெழுவே, கணிர்தவவர்
[மேல்
[போல்,
துரையாடு தென்றல் மல்குவிச, விண்டயுரை கேள்வியுண்டகரி
நிரையாக நண்டு, அகையோரம் வந்து, திரையாடுகின்ற கடலே.

[டைபாய்,
தொலைபோரு மண்டிநிரை நீடுளிர்த்து தொடர்மாலிகம்புகு
நிலைமாறு கொண்டல் படைபாய், வினைந்த புனிதமுநின்றவரணாய்,
[மேல்
உலைமாருதங்கள் உழைசேரவென்று மாசாள்வை, பொக்குகரை
அலைபோயெழுந்து, அலைபோல்வனைந்து, மலைபோல்மறிந்தகடலே.

வெருவாதமர்ந்த குறையாத(-க்கதுபிர் வாழநின்ற பொருளாய்,
பெருவாதிபன் நாராவனந்து முடியாதனந்த முதமாய்,
திருவா, பொருக்கொரிதாய், சந்தந்தமதாய், இடங்கொளிடமாய்,
அருவாய், நிறைந்த உருவாயவன்ற னருள்போகிருந்த கடலே.

அத்திப்பொழுது

கிழக்கே மலைகள் அடுக்கடுக்காய்க் கிளர்
 தொன்றின் மேலொன் றுபுர்து நிரண்டு,
 நித்திபப் பொருளின் நீங்காத் திவீர்த்
 தொத்தொரு மித்த முனிச் சுட்டம்போல்
 அமர்ந்தன ; வடபால், தென்னஞ் சோலை
 செறிந்தவளைபட்டும், திகழ்தரு மேடும்,
 பரிதிபின் கதிர்கள் காணுப் பள்ளமும்
 தென்படும் ; ஊடே, அயிர்தம் சிறுந் து
 சென்றது போலத் தெளிந்து மதுரித்
 தன்பாய்த் தாங்கும் அழகிப தகையீ
 தானந்தங் கொண்டாடிச் செலும்போல்,
 கோரே செல்ல கோர தவன் போல்,
 வளைந்தும், சுழித்தும், மயிர்தும், தங்கியும்,
 நீலமும் அல்லியும் நீந்தா தலா,
 மணந்தரு நீர்மவி பாறு மறைந்து
 போந்தது ; தெற்கே பொலிந்தெழும் வயல்களே
 காலத்தோடு ததிரெனல் அமந்து
 ஞாலத்தோர்க்கு கல்லுண வளித்தன.
 மேற்கே, கிவிகிடம் விதம்விதம் பூத்துக்
 காப்த்துக் கனிந்த வின் உடை மரங்கள்
 படர்ந்த பந்திகள் பற்பல கண்படும்,
 அப்பால் தோன்றும் அணிமணற் றுன்றுக்
 கப்பால் தோன்றும் அலைபெயி கடலே.

மேலே விசிய விண்ணவர் திரைபோல்,
 சீர்பெறு நீலம் திசுத்தாத் தோன்றும்
 வானப்பரப்பு ; அதன் நெற்றிமேல் வாய்க்கத்
 திலகம் போலும் செவ்விய கதிரோன்,
 வான நாட்டின் வயங்கிய கோமான்,
 பல்நிற மேகப் பரிசாரகருடன்
 செல்வன் அம்மேலைச் செழுந்தடல் பாய,
 அன்ன வேளையில், தன்னிறம் மாறிச்
 செக்கச் செவ்வு திரைதடல் மேனியும்,
 மலையும், மாமும், மாநிலப் பரப்பும்,
 தொலையும் அடுப்பமும் துலங்குமா நெங்கும்
 செங்கதிர் பரப்புவான், செந்நிற மாக்குவான்,
 மன்னன் எப்படியோ, மன்பதை அப்படி
 என்பது போல், அவன் ஏகும் வழியெலாம்
 புகைகுழி கொண்டாலும், பொன்னிறம் பெறவே,
 தெண்ணீர் முழுகும் பெண்முகத்தாதப்போல்,
 ஆனந்தக் கடல் ஆடுமாதவர் போல்,
 ஒடியே இகாத, ஒப்பிலாப் பரிபோல்,
 தேடின செல்வம் தெரியா தொழிவபோல்,
 உலகத்தவர்க்காய் உண்மையாய்த் திண்மையாய்
 உழைத்தவர் உழைப்பெலாம் ஓய ஒதுங்கி,
 ஈடும் பீடும் ஏற்றுச் செலும் போல்,
 அழகியசூரியன் ஆழிபாய்ந்தனனே.

நடைபயறைக் காயல்

எல்லதொரு மாணியிலே, ஞாயிறெழில் வேணியிலே,
செல்லுமின்ற வேணியிலே, செல்லுமின்ற நாங்கனொரு
சந்திர ஞ்சேர் பொய்கையிலே, அகந்தரும் ஓடத்திலே,
சந்தித்த கண்காட்சி தங்குமின்னும் கண்களிலே.
கண்டஅருங் காட்சிஎழில் கையெழுத மாட்டுவதோ,
உண்டஅமிர்தச் சுவையை உரைக்கவுந்தான் வருமோ?
தானே அகமெடுக்கத் தன்னிணையில்லா இயற்கை
காணும் கடலும் விட்டுக் காயலை அடைந்ததுபோல்,
எல்லையில் பேரழகும், எட்டரிய பிமெது
சொல்லன் வெல்லாம் கடந்து குடித் தெருட்டியதே.
வானூர் காணுதற்கும் வாய்க்குமோ, மற்றிதன்மேல்
ஊடாட உள்ளியக்கும் ஒப்பரிய காட்சிநலம்?
ஒப்பின முன் செய்ததுபோல், ஒழுங்கின் நிகர்த்த குன்றம்
பொற்புடன் முப்புறமும் பொங்கிப் பொலிந்ததங்கே,
ஒங்கி உயர்ந்த தெங்கும் ஒய்யார வான்கழுகும்
தங்குங் குலை கமந்து தலைசாய்ந்து நின்றனவே.
காயல் வெள்ளத்தில் அதன் கரை கொள் வனப்பினத்தும்,
சாயல் பிடித்தது போல், தங்கு நிழல் கொண்டதுவே,
அவ்வழிசேர் மாங்கள், ஆழிகடந்து தென்றல்
செவ்வழி பாடிவரச், சிங்களன் அசைத்தனவே.
செஞ்சொற் கிளிகளங்கே, சேரினங்குளாடிருந்து,
கொஞ்சிக் குலவுகின்ற கோலாகலம் பெரிதே.
வெற்றத்தரை பதன்மேல், விழியெறி செல்லுமிட்டும்,
பற்றையும் பச்சைப்புல்லும் பட்டிந்தன கம்பளம்போல்.

மேலைக்கடல் முழங்கி வானத்தினீறு முத்தும் ;
கோலப்பெண் பொய்கையுடன் கடிக்குலாவவரும் ;
மக்களவெயிலெறித்து வான்பதியும் பன்னிகொண்டான் ;
திங்களுந்தன் தெய்வமுகம் திகழ எழுந்துவந்தான்.
ஆகாயப் பேர்விரியில் அடர்த்தெழுந் கார்மேகம்
போகாமற் செய்பவென்றோ போர்த்தது திங்கள்முகம் ?
இன்பக்கிளர்ச்சிவர, இளந்தென்றல் விரிவரத்
துன்பொடு கார்பேகத் தொலைந்தது காணாமல்.
ஒழிந்தபின் கண்ணொதிரே எழுந்த பெருஞ்சோதி
பொழிந்த நிலவுகொண்டு பொலிந்தது பொய்கை வெள்ளம்.
வெள்ளப்பெருங்கின் மீதே விரிந்த வெளிச்சமதால்
உள்ளங்கனிந்துத் துள்ளி உன்னிக் குதித்ததுமீன்.
துண்ணிய இலிச்செறியில் துழைந்த விலாவெளிச்சம்
எண்ணிய நெஞ்சங்களுள்ளும் ஏறிதுழைத்ததுவே.
ஒப்பிலாக் காட்சி கண்டெம் முள்ளம் குளிர்ந்ததுபோல்
வெப்பிலா வெய்யல்விசி மெய்யுந் குளிர்ந்ததன்றே.
வான்வழியூருந்திங்கள் வான்முகம்போல எங்கள்
ஆன்மவழியி னூடே ஆவந்த மூர்த்ததுவே.

வாழ்க்கைமரீலை

வாழ்வு பொய்யென்றும் சொப்பனமென்று மென்
தென்கிகேட்டுத் தூயருநச் சொல்லிடேல் ;
வாழ்வு துக்கமெனில், ஆயி செத்ததே ;
குழக்காணும் நொருள் வெறுஞ் சூன்பமே.

வாழ்வு சொப்பனமன்று, மெய்யானதே ;
வாழ்விலும் பயன் சாவென்ப தன்றுகாண் ;
தூழ்வதும், தாமுமண்ணோடு சேர்வதும்,
ஆவிபல்ல, அநித்திய தேகமே.

கழலு சக்கர மென்னும் சகனாக்கம்
வழியுமன்று, பயனன்று வாழ்வுக்கே ?
கழியு மின்றினு நாளைக்குமேலென்ன,
உழைக்குந் தன்மை அவையிரண் டாவதே.

கல்வி பற்பல, கற்பவர் நாள் சில,
சொல்லக்கேட்கும் ; துணைக்கொளு நெஞ்சமும்
வல்லதாயினும், தோல்மறைப் பம்பைபோல்,
செல்வதாம் பறைகொட்டிச் சுடலைக்கே.

உலகமென்னு மோர் யுத்தகளத்திலே,
கலகமாடு மனிதர் கணித்திலே,
விலகு காலநடைபோல் மெலியாமலே,
இலகு வீரரெனும் புகழேற்கிலே.

மேற்ககம் பெறலாமென் றிராமலே,
போச்சுதென்றும் புழுங்கி கையாமலே,
ஆச்ச நெஞ்சகம், ஆச்சயர் தேவென்றே,
ஏச்சிலாச்செயல் இன்றைக்குச் செய்கவே.

பெரிபர் வாழ்க்கைச் சரிதமெலா நமக்
குரிய வாழ்வில் உயர்வெய்தலா மென்தே
தெரிபச் சொல்லும் ; முன் சென்றவர் காற்றடம்
இரியுங்கால மணல்வழி ஏஞ்சமே.

காற்றடங்கண்டு வீழ்வெனும் வெங்கடல்
பாத்திரைக்கண், கலங்கலிழந்தேறிப் பின்
தேற்றமற்றுத் திகைக்கும் சகோதரர்க்
கேற்ற நல்வழி காட்டினர் ஏகினார்.

ஆகையால் எழுவோம், பணிசெய்குவோம்,
ஆகும் எவ்விதி பாகினும், செய்கினை
ஆகுமாறு துணிந்து தொடர்ந்திட
லாகுவோம், நினைப்பெய்திட லாகுமே.

செய்கடன்

தன்ககம் பாராது, செய்கடன் செய்கவே,
தானே சுகம்வரும், செய்கடன் செய்கவே;
வன்சிறை தோன்றாது, செய்கடன் செய்கவே;
வந்தது வருக, செய்கடன் செய்கவே.

இயல்கின்ற மட்டிலும் செய்கடன் செய்கவே;
ஈசனுங் குழை சொலார், செய்கடன் செய்கவே;
இயலாததும் பெறும், செய்கடன் செய்கவே;
ஈசன் இரங்குவார், செய்கடன் செய்கவே.

இயற்கை துணியெயும், செய்கடன் செய்கவே;
என்பப னெனாது நீ செய்கடன் செய்கவே;
செயற்கையின் குறியது, செய்கடன் செய்கவே
இயற்கையின் கடனினு, செய்கடன் செய்கவே.

இயற்கைவிற் பங்கு நாம், செய்கடன் செய்கவே ;
பாருளை வருத்துவார், செய்கடன் செய்கவே ;
இயற்கைதரும் உடல், செய்கடன் செய்கவே,
இயற்கையே யூட்டும், நீ செய்கடன் செய்கவே

கைகா லமைத்ததும் செய்கடன் செய்யவே,
கால மமைத்ததும் செய்கடன் செய்யவே,
மெய்வா யமைத்ததும், செய்கடன் செய்யவே,
மெய்யுயிர்க் கெல்லாம் சுகம் வந்தனைப்பவே.

விதி

விதிவிதி யென்றுநாள் வீணாய்க் கழித்தே
ஒதிபோலிருக்கும் உணர்வற்ற மார்தர்நான் !
விதியென்ப தென்ன, மதிமென்ப தென்ன,
மதியால் மதித்திரோ இதுகாறும் ஐயோ ?

மன்னும் இம் மண்ணிலே, மாணிடர் வாழ்கிலே,
தொன்மை நாள் தெழுட்டினும் தேன் னும் வலியிரண்
டன்னவை விதிமதி யென்ப ; இரண்டுமே
பின்னிடுங் கயிறுபோல் வாழ்வினைப் பின்றுமே,

இவ்விரு வலியிலே, அவ்விதி முன்னடி,
நல்கிமுன் முதுமை பின் வருவது போலவே,
வலியே வந்தது ; பின்மதி சேர்ந்திடச்
செவ்வியும், செல்வமும், சீரும் பிறந்தனே.

மதியது பெருகவே, விதியது விலகுமே,
மதியது தெரியவே, இருளது விலகுமே ;
கதிமதி, கலைமதி, பொருள்மதி, புகழ்மதி,
விதியெனும் இருளது விலகவே, விலகவே !

உண்மைநட்பு *

நின்றைப்புகழ்பவன் நன்றை இடர்க்குற்ற
நேசனென் நெண்ணுதே—அவன்
பன்னொழிபென்ன காற்றல்லவோ, உண்மைப்
பாங்கெனா லொண்ணுதே.

கையிற் பொருளுள்ள மட்டும் எவரும் நின்
கண்ணுக்குக் கண்டிடுப்பார்—நின்றன்
பையிற் பணமில்லையாகில், அவர் அர்தப்
பொட்டெல்லாம் விடுப்பார்.

கொடுத்துக் கெட்டவன்நன்றைக் கண்டால் மெய்க்
குமணன் நீயாவை யென்பார்—பின்னுந்
தொடுத்துச் சூட்டுவர் சொல்லணி, நீ யன்றோ
தோன்றிய தெய்வமென்பார்.

உள்ளநிலையை நொடியி லுணர்ந்ததற்
கொத்துநடக்குகொள்வார்—கெடுங்
கள்ளருங் காரிகைபெண்ணில், அதற்கிவர்
கங்கணங் கட்டிக்கொள்வார்.

ஆனால், திருமகள் நோக்கிழந்தால், அவன்
ஆக்கமெல்லாம் பறக்கும்—மூன்றே
போனால் அவனடிக்கீழ் விழுந்தோரும் பின்
போகார் அவன் வழிக்கே.

உற்றவிடத்தில் உதவுகின்றேன் உனக்
குற்றவன், அன்புடையான்—நீதான்
சுற்று வருந்திடில், முற்றும் வருந்திவான் ;
தன்னைப்போல் உன்னைக்கொள்வான் ;

எப்படி யுன்னெஞ்சில், அப்படித் தன்னெஞ்சில்
எண்ணி இதப்படியே—செய்வன் ;
மெய்ப்படி நண்பற்கும் செப்படி நண்பற்கும்
வேற்றுமை இப்படியே.

வைக்கத்தப்பாட்டம்

ஓர் மாதின் விண்ணப்பம்.

அறிவிலாமையினால், அகநீகரித்தலினால்,
அறிவினையடக்கி மேல் மீறும்
பொறிபுலன் வலியால், புண்ணியத் தேய்வால்,
பொன்னரு ளென்னிடம் பொருத்தம்
குமிகொருங் குணத்தின் குறைவினால், கொடியேன்
இயற்றிய குற்றங்கள் பொறுப்பால்,
பிறிதின்னயில்லாப் பேரெழில் பிறக்கும்
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

இருமையு மெனக்கு நின்னருளல்லால்
 ஏனையோர் அறியில பெனவே,
 திருமன மறியும்; இத்தகாள் வரைக்கும்
 சிறியனே னாயிரது தானும்
 அருமைசேர் அருளரல் நின்றதால், இன்னும்
 அவ்வருள் கோக்கியே நின்றேன்,
 பெருமைசேர் வனைவான் பிறையணிந் திலங்கும்
 பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

வண்டு பல் மலர்தோறுந் திரிவது போல்,
 வம்பெனும் வனத்திடை யலைந்த
 மிண்டனேன் துன்பக் கொடுங்கடல் மிதந்தேன்,
 வெம்பிசி பிணி துயரென்னும்
 சண்டமாருதத்தால் இளைத்தனன், என்னைத்
 தண்ணருட் டோணியி லெடுப்பாய்,
 மிண்டமோ டண்டப் பெருகிறை பிறங்கும்
 பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

அத்தனே, அருளரையனே, அன்ப
 நிகயத்தே அமைதிசே ரரசே,
 நித்தனே, பொருளா நிமலனே, என்னல்
 நேயனே, தூயினே; யென்னை
 மத்தனே நெயினும் வழியடியார்தம்
 அடியனாக் கடியனாய்க் கொள்வாய்,
 நித்தனே யென்றும் பேரருள் புரிந்த
 பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

ஆருயிரமர்ந்த அன்பனே, நின்றன்
 அளவிலா கியப்புறம் அமைப்பைச்
 சீருயர் ஞான மொன்றினால் சற்றே
 யுணரலா மாதவித் திறியேன்

நேருது ஞானம் பெற அருள் புரிவாய்,
நின்னெழிற் பதம் நிரைவதற்கே,
பேரொளி யிலங்கும் அருட் பெருந்தகையே,
பெருந்துறைக்கோயி லுள்ளானே.

பொய்யம ருலகப் புன்மையிற் கிடந்து
புழுங்கிய மனத்தொடு யினைத்து,
வெய்துயிர்த் தேமார் திருக்கின்றே னெனினும்,
மெய்யரு ளமுதம் நான் விழைந்தேன் ;
ஐய நின்னருளில் ஒருதுளிபேனும்
அடியனுக் கில்லை பென்பாயோ,
பெய்ம்மழையி லு மெய்யருள்மழை பொழியுமீ
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே ?

ஆறணிசடை பெய்ம்மண்ணலே, அடிபென்
அண்ணியின் வயிற்றுதித் திதுநான்
காறும்பல் விடையு நடுத்தவை யகற்றி,
அகல் களிப்பித்தனை ; அதற்குக்
கூறநான் நன்றிபெனில், அது மண்ணும்
விண்ணுமே கொள்ளுமோ ? குணமாய்
பேறெலாந் தந்து பேணலுன் னிடனே,
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

கள்ளமே கருதுங் கருத்தனே னெனினும்,
கழலினை காதலித் தென்றன்
உள்ளமே வைக்கத் தலிக்கின்றேன் ; உன்
துற்றது முற்று நீ அறிவாய் ;
வெள்ளமே பரிசு கருணையுள்ளானே,
வெறுக்கையாய் வந்த என்செயில்
பிள்ளைகனெடுத்துத் தொழுவருள் புரிவாய்,
பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

கற்றதா லறியேன், கருத்தினு லறியேன்,
 கருமத்தால் நின்னருள்வலிபை
 முற்று நன்கறிவே னாயினும், இதய
 மேவைக்கத் தரும்பதி முன்னே
 நிறறலால் அறிவேன் என்று நேயத்தால்
 நின்முனம் வந்தனன் ; கிருப்பம்
 பெற்று நின்மகிமைப் பெயர்சொல் அருள்வாய்,
 பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

மேடையூட்டித்து வேண்டியோர்க் கழுது
 கிரும்பியவா தளித் தென்றும்
 ஈடிலாவுன்னு தரிசன மருளி
 இன்பளிக்கின்ற வான்முகிலே,
 துடைநீர் முல்லைவாடை வாழ் உதய
 னாபுரத்தப்பனுக் கப்பா,
 பிடைநீர்த்துனது பேரருள், புரிவாய்,
 பெருந்துறைக் கோயிலுள்ளானே.

(இதுவுமது)

ஏற்றுமா னூர்த் தேவரிடம்.

விடையனே, வேந்தர்வேந்தனே, மெய்சேர்
 விமலனே, வேதநாயகனே,
 சடையனே, எவர்க்குந் தாயனே, கருணைத்
 தலைவனே, தணிந்தவிர்க்கருளாம்
 கொடையனே, பச்சைக் கொடியெலாம் படருந்
 சோலைசூழ் ஏற்றுமா னூரன்
 புடையனே, உள்ளக் குறையெலாந் தவிர்க்க
 உள்ளுவாய், உள்ளெலா முணர்ந்தோய்.

மழையெதிர் சுந்தல் வாட்கண்ணி யுமையாள்
 வயத்தனே மாசிலாமணியே,
 மிழையெலாம் பொறுத்துப் பேதைவர்க்கிரக்கல்
 பெரியதோ நின் பெருமருட்கே ?
 கழை செறிந்தோங்குங் கரும்பெழிற்சேலை
 கண்கவர் ஏற்றுமானூரில்
 பழைய பொற்கோடி லழகனே, தாபம்
 பறக்கநின் கடைக்கணுற் பாரே.

சுற்றவர் புகழும் கருத்தனே, கருத்திற்
 கரும்பினும் இனிப்புறு களியே,
 கொற்றவர் மகிழும் குழகனே, சீகலங்
 குணங்குழி கடந்த பெய்க் குன்றே,
 பற்றையும் பச்சைக் கொடிபடர் மாழும்
 பார்வைசேர் ஏற்றுமானூரில்
 சுற்றவர் பணிவு லுலத்தனே, கேட்கும்
 நல்லாமெனக் கு நல்குக நிய.

சுறிலாப் புகழும் மறைவனே, ஒன்று
 மிணையிலா அருளிருப்பிடமே
 மாறிலா மாண்பு லயங்கு பெட்டகமே,
 வரம்பிலா ஆனந்த மயமே,
 பேறிலா மாங்கள் காண்கிலர்ச் சோகை
 • பெருகிய ஏற்றுமானூரில்
 தேறிலா மனமுந்தேற சிற்சின்றேய்,
 மகவை நீ தெளிந்து நல்குதலே

கரையிலா தோங்குங் கருணையங்கடலே,
 கருத்திலா மொளிதரும் விளக்கே,
 உரையிலா தயர்ந்த தனிமுதற் பொருளே,
 உருவிலா தருவிலாருயிரே,

தரையினர் செடியுங் கொடியுங் கண்ணெதிரும்
தண்ணறு ஏற்றுமா ஊரில்
புரையிலா மணியே, போற்றி நிற்கின்றேன்,
குறிப்பீருள் புரிதலுன் பொறுப்பே.

கண்வளர் கங்கைக் கொடிசை யுடையாய்,
மின்னுமை சேரு மேனியளாய்,
பண்வளர் நால்வர் பதிசு மாலையினாய்,
பையுறு பாம்பணி யுடையாய்,
தண்வளர் பொழிலிற் றத்தைகள் குயிலும்
தனிப்பதி யேற்றுமா ஊரில்
கண்வளர் காட்சிக் கண்ணுதற் பதியே,
கருத்தறிந் னுதவிசெய் கனிந்தே.

திருந்திய வடியார் கித்தடாமுதே,
தெளிந்தவ ருளமமர் தெனியே,
வருந்திய மனதுக் கரும்பெருந் துணையே,
வானமே, ஞானமாமலையே,
குருந்தெழு மாங்கள் செறிந்த பூஞ்சோலை
குளிர்ந்தெழு மேற்றுமா ஊரில்
பொருந்திய மருந்தே, புகலிலா எனக்கோர்
அடைபுகல் தருவதுன் பொறுப்பே.

அளிநிறை வெனியே, வெனியுறு மமுதே,
அமுதுறு கலைபெறு கைமே,
கனிநிறை யுளமே, உளமுறு கனியே,
கனிவுறு கிறிபருள் கலையே,
துளிநிறை மதுவே கிறைவுறு மலரோ
சொரிவுறு மேற்றுமா ஊரில்
ஒளிநிறைமணியே, என் துளவிகழவே
உதவுத லிதுவுமுன் கடனே.

கலங்கிய வடிபார் கலக்கத்தை நீக்கும்
கருணையங் கடவுளே, காலம்,
குலங்குழி கடந்த குணப்பெருங்குன்றே,
குற்றங்கள் பொறுத்தருள் கோவே,
கலங்கிமழ் மனத்தார் நடிபின்றேத்தும்,
நற்பதி பேற்றுமா னூரில்
இலங்கிய ஒளிபே, இச்சையில் படியே
எனக்கரு ளினைவதுன் கடனே,

நேயமோ டாறுங் காண்முற்காண்டி,
கின்றிசனங் கடைப்பதற்கே
நாயினேன் வந்தேன், தரிசனம்பெற்றேன்,
நாட்களில் நல்லநாளிதுவே;
தாயினும் பெரியதந்தையே, தன்சார்
சோலைசூழ் ஏற்றுமா னூரில்
மேயநாயகனே, வேண்டுகோ ளருள்வாய்,
மேலுமின் புகர்தொழுவிரைந்தே.

இதனான் பேருமை.

கன்னுளே இசையிலாதான், நனியொலி இயைபி லுறும்
என்னதுண்டுநான் வஞ்சஞ் சுஞ்சுதி கேடுசெய்யப்
பின்னிடான், பிறர்க்கிரங்காப் பிட்டு நெஞ்சனவான்,
கொன்னகிருனே வாய்த் குணத்தினான், கம்பெரினாதே.

From Shakespeare.

பெண்ணென்பாள்

பெண்ணென்பாள் அவள் எண்ணென்பு பேணுவாள்
பித்தனாலுந் தன் கணவன் தன்னை ;
விண்ணின் தேவரும் வேம்புபனக் காணுவான்
பெண்ணலள், பெண்கள் தெய்வமென் தெண்ணுமே.

முயற்சி.

பெருமையுடையோர் முன் பெற்ற பேறெல்லாம்
அருமையே பென்றயாவேண்டாம்—ஒருமையுடன்
நாடு தொடுபடியாய், நாடினதே நாடுமுனை ;
பாடுபட்டங் பிடுபெற்றார் புரர்.

அந்நாடு திருவள்ளி.

எதுபொருள் கொடுத்தாலும், இடம்பெரிது
கொடுத்தாலும், இருப்பதற்குக்
கடவுடைய விடுபல கொடுத்தாலும்,
பரிமளநீர் குளிப்பித்தாலும்,
வேறுபட உடைசிறத்த அணிந்தாலும்,
பணிபுயலா மிடியுற்றார்க்குச்
சோறு கொடுப்பதுபோல நூறு கொடுத்தாலு
முண்டோ சுகம் கழக்கே?

உயிர்வாழ்வு

அலிவிறைத்த, நெஞ்சுர்தம்பால் அடுத்ததாம்

• நிறைப்பதற்காய், அவர்கால்பற்றிப்
பொலிவிறைத்த முகத்தொடவர் பித்தற்றவ
தெல்லாம் பொறுத்துப், பொங்குங்கோபக்
கலிவிறைத்த ஆகமுடன் உயிர்கலக்கச்
செயல்கண்டு, பூனைகளில்
எலிவிறைத்தவா நியாயம் நடுங்கியிடல்
எதன் பொருட்டாம், எண்ணினாலே?

உலகில் நிறையில்லாதார் உத்யோக

மேலி அநிகரமுற்றாக்
கிலகவெணல், இயற்கையிலே அமைதியுற்ற
நிடைச்சென்று தாம்நின்றேறிக்
கலகமுறச்செயவும், உண்பை கருணை நடு
நிலைமையெனக் கதிசெய்யிட்டு
நிலகி நாகுறவும் வழியெண்ணலன்றி
வேறெதுவாம், விளக்கினாலே?

இராமச்சந்திர பாகவாத்மேல்.

அடியகல்லியுள் கரைத்திடும் இன்னிகைக் கடலில்,
நெடிய பாய்மா முயர்த்தி நித்திரிக் கப்பலோட்டி,
நெடியி லிளக்கம் நகர்துறை துறு சென்றையும்
பலகிகம்க்க. இராமச்சந்திர பாகவாத்மேல்.

சோனவரம் வலிவகோவில் தம்பிரான்மேல்.

தொல்லிசைப்படும் வடமொழியிலும், தமிழ்ந்தோன்றும்⁰
மெல்லிசைப்படு மலைவளர் மொழியிலும் விளங்கும்
நல்லிசைப் புலவோர் நடுநாயக மிழந்தார் :
சொல்லிசைப்பதே தென்மலை நாடுதான் தயரம் ?

வடவரைத் தடமோதிய மொழிக்கடல் மடுத்துத்
குடவரைத் தவழ் குழவியின் குறைகடக் கொடுத்துத்
திடமளித்தநற் கவிஞலதிலக மாமுனிலே,
உடலொழித் தொழியாப் புகழுடல் புகுந்தனியே.

விண்ணிழந்தது வின்பதியென்னவும், கிழையும்
பண்ணிழந்தது பாட்டியலென்னவும், பார்க்கும்
கண்ணிழந்தது வடமொழிக் களித்துவம் ; கலுழும்
மண்ணிழந்ததோ சோனவரம் நல்வாழ்வோ ?

சுமையார் ழத்துக்குறாகவாய்ப்பிள்ளை அவர்கன்மேல்.

கட்டுக்கடந்த கலைபெறுநீள் கடலுக்கடந்த,
மட்டுக்கடந்த மதிப்பும் விப்பும் வகுத்துநின்றும்;
எட்டுக்கடந்த கலையினி இவ்வினை பென்றுநீந்தோ,
கிட்டுக்கடந்தனை பன்னா விண்ணாடர் விப்பபதற்கோ ?

முதுவா அருஷணயங்கார் அவர்கள்மேல்.

கல்லாமற் போனதில்லை, கற்றவர்தம்
கருத்துணின்றீர்; காணித்தே
நில்லாமற் போனதில்லை, நேயநுழை
விடுவதில்லை; நிமலன்சேவை
யில்லாமற் போனதில்லை; இன்றமிழ்க்கும்
எங்களுக்கும் இளைப்புத்தோன்றச்,
சொல்லாமற் போனதுண்டு; சொல்லுந்நமம்
கழாதுவோ, சொல்லுவினோ.

மதன் பாலநாமயல்மேல்.

அதிமதா மதலைமொழி யுருகிவரு வதனமதி
அருள்பரவு கனவமுதமே,
அகமகிழ முகமலா அருகில்வரு குணவழி
அழகொழுநு கிமலமலரோ,
மதிதிகழ மதிமந்தி வரினும் உன கிளமுதுவல்
மதிமகிழ உதவுமதிபே,
மனமுருக எனதருமை மகளெனவு நாவுடல
மருகியவின் மகிழ்மணியே,
நிதிபெனவும், அரிபகவ மணிபெனவும், எனநிருகன்
மணிபெனவும் நினைவுடையவென்
நிலைதவற, உறுதிபென மனைசரிப, நினைவிடுகல்
நிகழ்வதொரு சிறிதுமறிபேன்
விதிபெரிது, மதிசிறிது; நினைவறிது, மனமெனின;
விசனமிரு கரைபுள்ளலே,
விழிப்பருவி பெருகவுன் நினைவதவ, தொருகரைகல்
வினமலதில் விளியுகலே.

விதி

சீர்த்தனம், வேகடைராகம்.

தானம், ருபகச்சாப்பு.

பல்லவி.

வாழ்வென்பதென்னவோர் மாயமென்றெண்ணி
மதியிழந்தாய் நெஞ்சமே—கீடய்யுமோர்
செய்யிழந்தாய் நெஞ்சமே—சும்மாரின்றன்
விதியை நொந்தாய் நெஞ்சமே.

அனுபல்லவி.

வாழ்வென்ப நிசன்செய் மாவிர்தர் ஜாலமோ,
ஏழைக்கூத்துப் பார்க்க அளர்க்கென்ன சில்மோ?

வாழ்

சாணங்கள்.

வாழ்வென்பது நமக் கீர்த பெருமாவதி;
வம்பாயிழந்தால் அஃதீயும் பலன் நாஸ்தி;
சூழும்பொருள் சொப்பவடிவென்று தள்ளாதே,
சோம்பதும் டம்பமும் தோழமைகொள்ளாதே.

வாழ்

வாழ்வென்பது நமக்கீர்த தூர் வெள்ளேம;
வம்பாய்க் கிறுக்கினால் வந்தனக்குக் கேடு;
ஆழித்தாரும்புபொல் அவலமாய்த் திரிகாதே,
அறநெறி கிலை; என்றும் அதைவிட்டுப் பிரியாதே.

வாழ்

வாழ்வென்பது பல நுன்கொண்ட பாததிரம்;
மண்ணளந்தால் மண் கிடைக்கும் அம்மாதிரியும்;
நாழி அளந்த தென்று, நாழிகொண்டதொன்றாமோ,
நன்றல்லாதது செய்யின், என்றும் அதுஎன்றாமோ?

வாழ்

வாழ்வென்பது நமக்கிரகம் கிடைத்தலிவம்;
வருந்தி புழுதாலன்றிக் கொடுக்குமோ அதுபலம்?
வாழ்வியையை கொந்து தாழ்மதி நண்ணாதே,
உள்ளங்கைக் கிளியைவிட டொளிர்தொளி எண்ணாதே.

வாழ்

ஆணவம்

வேகடை—ரூபகச்சாப்பு.

நானென்ற ஆணவம் நீகொண்டதாற் பயன்
யாதுண்டு, பாழ்நெஞ்சமே?

தானந்த மாதியிலான் இந்தப்பார்முதல்
வானந்த யாளக்கண்டானந்தமாகியும்,

நானென்ற

பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்கனோட்டவும்,
பரிதி முதலிய தீபங்கள் காட்டவும்,
எல்லாவுயிரும் படைத் துண்டூட்டவும்,
ஈசனுண்டென்று வல்லோர் சொல்லி நாட்டவும்,

நானென்ற

கேடுகிறீனத்தவர் பாடு கெடுக்கவும்,
கேதமுடையவர்க் கீடு கொடுக்கவும்,
தேடுமடியவர் துன்பத் தடுக்கவும்,
தெய்வ முண்டென்ற சொல் காதுமடுக்கவும்,

நானென்ற

ஏழை எளியவர்க் கின்பம் பெருக்கவும்,
ஈரமில்லா நெஞ்சைச் சூடிட்டுருக்கவும்,
தாழாதவரைக் குனிப நெருக்கவும்,
சாமியுண்டிங் கிதெல்லாங் கண்டிருக்கவும்,

நானென்ற

செல்வம் வளரச் சிகரங் கிளர்த்தனை,
செல்வத்திலே மறந்தாய் ஒருகர்த்தனை ;
வல்லமை செல்லின் மதத்தாத் தகர்த்தனை,
வண்ணமோய்ந்தால் கனி மண்ணை சிகர்த்தனை,

நானென்ற

ஒடிமறைகின்ற மின்னலைப் போலவும்,
ஆடிப்பொடுக்கிடும் பாவையைப் போலவும்,
சாடிற் கறங்கிடும் பம்பரம் போலவும்,
தானிருந் தீதறி யாதவர் போலவும்,

நானென்ற

கண்டுமறையுங் கருகிறீன்போலவும்,
காருறம்போதுறும் கில்லினைப்போலவும்,
உண்டில்லை பெண்ணுங் குமிழிகைப்போலவும்,
உற்றதுவாழ்வென் றுணராதார் போலவும்,

நானென்ற

தறவு வேண்டாமே

நாதநாமகாரை—ரூபகசாரபு.

தறவுற மேதுக்கு மனமே—இல்
வற நல்லறமென்பது பெரியோர் வசனமே.

நந்தை நாய் தமருக்கு நோதாம்—இந்தத்
நாரணிதன்னில் ஓர்நாடிகுதாம்—ந
டந்திட நாமொருபாதாம்—அதை
சுடத்தாம் லோமுட வளிந்த ஆதாம்? தறவுற

செயப்பெண் பின்னாக்காதாரம்—இந்த
செயிக்கு நாம் செய்யவுண் பெனாரம்;
நாயம் நமக்களித்த சாரம்—அந்தத்
கடமை தொடுப்பதோ கிவெதோ கிராம்? தறவுற

முந்திய பாதாத்திலொன்று—அந்த
முற்றுச் தறந்த தறவிகள் கின்று,
ஒன்றும் கிலையிலை பென்று—கடக்
ருணர்த்துவர்; அன்றி, வனம் நமக்கன்று. தறவுற

மாதரைப் பழிக்கச் செந்தோம்—நம்தாய்
வயிற்றிற் பிறந்த வகையை மறந்தோம்;
நாதை மயக்கிற் பிறந்தோம்—அந்தச்
சார்புணரா தென்ன தறவு தறந்தோம்? தறவுற

கிழவதெல்லாம் ஈசன் செயலே—பென்று
கிளைத்துச் செய்கடன் செய்வோர்க் கிவிலை ஓர்மயலே;
புகழ்வதெல்லாம் ஈசன் இயலே—கர்ம
புண்பபாவமும் அவர்க் குண்மையில் அயலே. தறவுற

நிலைவன் அருகிற் கித்பந்தே—நாம்
சாதகஞ் செய்வதற்குப் போதுமே நாமு
அகிவதேன் கிவெறுங்காடு—அதை
அடைபாதவருக்குக் கிடைபாதோ கிடு? தறவுற

பூகண்டேசனிடம்

ஓர் மாத வாங்கேட்டல்.

பொன்னே, மாகதமே, நுலே, அப் பூமணமே,
அன்னே என்னை வந்தா நீ ஆளாய் பூகண்டசிவா.

கண்ணே, கண்ணின் மணியே, கருத்தே, கருத்தினுள்ளே
தன்னேயமே, கணியே, தாயே பூகண்டசிவா.

கண்டபொருளி லெல்லாம் காணும் குணவியே,
அண்டர் தழுவிவிற்கும் அன்பே பூகண்டசிவா.

என் துழைந் திருப்பதத்தை எண்ணியெண்ணி நான் தொழுதேன்
கன் தங்குத் தாய்ப்பகப்போல், கனிபாய் பூகண்டசிவா.

அன்புக் கிருப்பிடமே, ஆதரவுக் கோரிடமே,
தன்புக் கிடமின்றி நீ துணைப்பாய் பூகண்டசிவா.

பேர்ந்ருமதுண்டாய் பல போது யிருந்ததினில்;
ஆந்ருமை நீர்த்தருள்வாய், ஐயா பூகண்டசிவா.

தம்மப் பெருங்கடலே, தன்னினைபிழ்வு வள்ளலே,
கர்மக் கடலதத்துக் காப்பாய் பூகண்டசிவா.

கண்ணே, என் கற்பகமே, கணியே, கனிரஸமே,
பெண்ணே வாங்கேட்டுணும், பேசாய் பூகண்டசிவா.

என்ருமெய் மோங்கிவா, இனிப்பிவ்விப் பிச்சைதா,
கிண்குணியை யான் கிண்குணியேன் பேசா பூகண்டசிவா

பிண்டிச்சிதமுமென் பேசாதமுதம் பார்த்த என்நன்
உன்னங்கனிப்புகென்றோ, உணவாய் பூகண்டசிவா.

கின்புபெருத்து சிதயம் சொல்லுண்டி நான்குந்நென்
என்பெர் கிண்குணிய் பிண்டி நாய்ப் பூகண்டசிவா.

வாய்க்கும் சுகம்வருமோ, வாய்க்கருகி வருமோ,
தாய்க்குப் பிண்ணியிலையேல், தாயே ஸ்ரீகண்டசிவா ?

மக்கட் பெரும்பேறு வாய்க்கவில்லையாகில், மெத்தக்
கைக்குட் பொருளிருந்தேன் காண்போம் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

இனிய மதலை தனக் கின்னமுத மூட்டிமனங்
கனியவரர் தந்துநீ காப்பாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

கன்னற் கருணை வெள்ளங் கங்கு கரையின்றி நிற்க,
என்னைத் தெளிக்கவில்லை யேனோ ஸ்ரீகண்டசிவா ?

கண்ணீருங் கம்புலையும் கண்டா விரங்கிலையோ,
தண்ணீர்மை தானிலையோ, தாயே ஸ்ரீகண்டசிவா ?

ஆழித்தாரும்பென நான் ஆசைக்குட் பீட்டுகின்றேன் ;
வழைக் கிரங்கிலையோ நசா ஸ்ரீகண்டசிவா ?

கேட்டவர்தான் தான்பெரிதோ, கேட்கு முறை யிலையோ,
கூட்டிவைக்கத் தானறிதோ, கூறாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

உன்னோணியின்றி உல கொன்றுமில்லை யாகில் துணை
உன்னோண வேடுமெனக்கெழு குரையாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

எனியேனியைத்த குற்றம் எல்லாம் மன்னித்தருள்வாய்,
அனியே யுருவங்கொண்ட ஆதி ஸ்ரீகண்டசிவா.

சேயிழைக்குந் தீப்களைத்தும் தாய் பொறுக்க மாட்டுவதே ;
நாயேற் கிலையோ அந்த ஞாயம் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

அம்போருகத்தை யொத்த அருமைமுகம் பார்த்தவுன்னை
சம்போ தயாநிதியே, சார்ந்தேன் ஸ்ரீகண்டசிவா.

உன்னைம்பி வந்தவருக் கொன்றுமில்லை யென்றுசொல்லிப்
பின்னிடவுந் தான்வருமோ, பேசாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

நானுண்ண நம்பிவிட்டு நாடிப் பிறிபுத்தில்
ஏடுஎன்று கேட்கவைப்பாய், ஈசா ஸ்ரீகண்டசிவா ?

காலங் கெடுத்த தென்னுல் காலகாலன் நீயலையோ,
நீலகண்டம் சொல்லுமே நேரே ஸ்ரீகண்டசிவா.

பெண்ணுக்குப் பேயிரங்கும் என்றே பெரியர் சொன்னார் ;
மண்ணிற் பெரியர்சொல்லும் வம்போ ஸ்ரீகண்டசிவா ?

நற்றயெனக் கிலையோ, ஞாயமெனக் கிலையோ,
பொற்றயெனக் கிலையோ புகலாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

அந்தமற்ற நின்னருளின் ஆயமெனக் கிலையென்றால்,
இந்தக் கவலை தந்த தேனே ஸ்ரீகண்டசிவா ?

எண்ணப்போல் மற்றயலோர் ஏங்காதிருக்க வேணும்,
பொண்ணப் போலுக்கருளை புரிவாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

மலையதவஜன் புதல்வி மலைபோலென் றாயிருக்க,
மலையப்படுமோ என்றன் மன்மே ஸ்ரீகண்டசிவா ?

பின்போலும் மேனியளநின் மேனியொடு சேர்ந்திருக்க,
என்பாவந் தீர்க்கத் தடை யேதோ னுதண்டசிவா ?

என்மேலுனக் கிரக்கம் இன்னம் வரவில்லையென்றால்,
பொன்மேனி யாளிரங்கிற் போதும் ஸ்ரீகண்டசிவா.

கண்டாரும் என்னவதி கேட்டாருமே கனிவார் ;
கண்டா பிரங்கிலையென் கண்டாய் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

சக்திக் கிருப்பிடமாம் தாயிருக்கப் பின்னிறச்
சக்திக்குப் பஞ்சமுண்டோ, தாராய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

பங்கேருகப் பதமென் பங்கேயிருக்கி லென்றன்
பங்கே யிருப்பதுண்டோ பாவம் ஸ்ரீகண்டசிவா ?

பாலென்றிரந்த தமிழ்ப் பாலாக் களித்த அன்பென்
பூதும் கிழிதுவைக்கப் பாராய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

இச்சைக் கொடி பழுக்க இச்சித்த நீக ஒரு
பச்சைக் கொடியடர்கற் பகமே ஸ்ரீகண்டசிவா.

சொல்லற்கரிய நின்றன் றாயதிருப் பேரெடுத்தால்,
அல்லற் படுவதுண்டோ அகமே ஸ்ரீகண்டசிவா?

பாதம் பணிந்தவர்கால் பாவம் பணிந்திடும்,
வேதம் பணிந்த உண்மைவேந்தே ஸ்ரீகண்டசிவா.

வாடிய மனந்தளிர்க்க, மழலை செவிகுளிக்க,
நாடிய மகவைத்தந்தாய், நாதா ஸ்ரீகண்டசிவா.

என்பாவிரக்கங் கொண்ட ஏதுவை யறிந்து கொண்டேன்,
பொன்போலுவா ளெடுத்தப் புகன்றாள் ஸ்ரீகண்டசிவா.

சிந்தாருலர் தவித்தாய், செப்பரிய நன்மை செய்தாய்;
எந்தாயுள் அன்புக்கெதிர் ஏதோ ஸ்ரீகண்டசிவா?

கண்ணீர் பெருகிநின்ற கண்ணிரண்டு மானந்தக்
கண்ணீர் பெருகி நிற்கக் கண்டாய் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வாங்கெய்த நன்றிக்கிங்கே வழங்குந் கைம்மாறு முண்டோ?
நான் செய்யு நன்றிக்குச் சொல் நாணும் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வம்பினேன், மாண்பறியேன், மதிக்கும் சொல்வன்மையில்லேன்,
நம்பினேன் நாடுவதுன் நாமம் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வந்தித்தேன், வாழ்த்திக்கொண்டேன், வரத்தத் மாண்டியைச்
சிந்தித்தேன், திமைபெல்லார் திர்த்தேன் ஸ்ரீகண்டசிவா.

வானன்ன துன்புகழே, மலையன்ன துன்பலியே,
தேனன்ன துன்னருளே, தேவே ஸ்ரீகண்டசிவா.

சூதியான் காரணனே, அகமான சூரணனே,
சோதியார் தாயவனே, தொழுதேன் ஸ்ரீகண்டசிவா.

பண்டிதர், டி. எஸ். கணேசபிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய அரங்கேற்றுப் பாயிரம் ஆசிரியபயா

குஞ்சாஞ் செழி வாங்கோடு கான் கடன் மதில்
பஞ்சரம் போன் றெப் பக்கமும் கவிதலின்,
மலைதருவன நீள்வனத் தருவன வாழ்
அலைதருவன வெலா மகங் குவிதீர் வுயர்
வளங்கெழு நாட்டிசை மதித்தெதிர் பெரும்படை
உளங்கெழு மயக்கினெட் டெயிர்ப்பெழுவோய்ந்தே,
தென்படு மரண்வலி தென்படும் பின்செலின்
என்படு முரண்வலி இகல் வஞ்சி நாடுன,
எச்சம ராளரு மிரிதரு நிலையின்
அச்சந் தவிர் திரு வாழ்க்கோட் டாசியல்
நலம் படர்ந் தொளிர்முறை நாடின்கியற்றி,
நிலம் படர் தருபுகழ் நீடும் வலியமே
லெழுத்துத்தியோகத் தினிதிருந் துயர்ந்தீர்
வழுத்தொரு திரவியம் பிள்ளையாம் வள்ளல்
நோற்றநன் னோன்போ, நவலருந் தகைத்தெனற்
கேற்றவை தோற்று மிலாஞ்சனச் சிலைகளாய்,
நிலைபெற்றோங்கி நீள்குணம் பெறுந் தமிழ்க்
கலைமற் றுங்கிலேய மொல் கலையாம்,
இருகட லொருங்குன் டுகழுவ ரின்மீப்,
பருகுவ ருள்குளிர் பான்மைபிற் பெழுதிமழை
எத்திக்குமார விசைவினைத் தெழுதிர்
முத்துக்குமார முகிற்குப் பின்னவன்,
இவனே தக்கவ னின்னிசைக் குயர்வா,
வலிவெதற்குள் நன்னய மியல்வான்,
கலையுணன், கழுநன், அநிநுணபாறு,

இவ்வுடம்பைப் பெரிமை காணதேற,
தந்தையிற் றம்பலிற் றுணர்நிலை
என்றை வேந்தர் தகைந்தொன் முத்திரைப்
பத்திரம் திட்டம் பார்த்தனி தலைமைக்
கொத்த லுளத்தி னுணர்ப்பத னோடு,
செந்தமிழ்ப் புண்ணித் தெரிந்து பொன்னுதவச்
கந்தார் திருமுகம் தொன்றற்கு விடுத்த
செம்புடை நாடே சேரர் நாடுகளுஞ்சேர்
அறப்படை பெயர்ந்தமிழ் தமிழ் தமிழ் செழிக்க,
அம்மொழிக் கொழுமைகண் டனைவரு முட்கொளச்
செம்மொழி குழுவிய விழுவிய நாடதேர்
வழியிற் றமிழ்மொழி வளர்த்தன் முன் னியற்றியல்
தழுவித் தானே தலைப்படல் புலப்படத்,
தன்னயத்திடையாத் தகைமையிற் பொதுமை
நன்னயத் தோன்ற, நாடகவகுப்பிற்
சேன்குடச் சேரியர் தேர்த்துரை பலதுறை
பாண்குணத் தமிழரு மறித்துப் பின்சென
விலன் விலாச, யினிர் சங்கியவறி
புரளின் சரித்திர மன்றி செந் தமிழ்ப்பா
வெளிப்படுத்தியு, மதி மேன்பா னெகருத்
தொலிர் படு மிசைப்பாடலோ பல லுரைத்தும்,
எவ்வழி செவ்வழிபென் வாராய்த்தவை
பெரவ்வி விவ்வுவருத் கடவுடையுந் தே,
மன்னுயிர் தன்னுயிரென்னு நன்னிலையில்
இன்னுரை பயிற்றி, யோரினைபல மெந்தை
அருள்வளி பெரிதென வாய்த்துத வழுதை
திருவ்வுளி ரொடுமையி னெடுத்தனை மென்றி
இழுக்குரை பெருக்கி யொன்றினைபென் மறிக்கும்
வழுக்குரை காந்திகர்மதத் தமொற்றத்
நாந்தினை ரொப்பத் தருளுரை அருக்கத்

தணிந்து செந்தமிழ்ப்பாத் தொகையி னோர் தனிமுதல்
 உன் டெனக் காட்டற் றுலகி னீட்டித் தாய்க்
 கண்டவையழகுக் கடைப்படத் தனிக்கும்
 போருட் டிறமே பெரிதென நாட்டித்
 தேர்வழிக் காயுஞ் செயலையுக் கூறித்
 தன்னிலுற் றறிந்து தாழ்வறுத் தோங்க
 நன்னிலைப் படுத்தி நாற்பயன் பெருகுத்த
 எக்காரியத்தையும் இன்றியமைவாத்
 தக்க ஓர் காரணம் தனக்குட்படுத்தும்;
 அக்காரணமிலா தாம் காரியமிலை
 எக்காலத்தினும் இதுவோ தின்னம்;
 இக்காரணம் உயிர்க்கேதென நீர்க்கின்
 ஒக்கண் உயிர்க்காற் துள்வலியே யாம்;
 புல்லினுங் கல்லினுஞ் செல்லினும்போதரும்,
 கொல்லப்பிரிபடுங் கூட்டற் கொருப்படும்,
 அவ்வக வலியெலாம் அருள்வழியமையும்
 திவ்விய அருட்பெருந் தேவிலா துலகிலை;
 என்னுமில் வுண்மை எடுத்துப் புகட்டி
 உன்னுமின் னுணர்மின் னாய்மினென் றாய்பி,
 ஆகு ஞானுணர்தனடிப்பா,
 பாருபோன்ற தின்னப்பமலிப்பா,
 ஒப்பறம் பதியுண்மை ஒதுபா, உயிர்கை
 வப்பிரகரச சபையின்முகிகொல
 மேயாயிரத் தெழுபத்தெட்டானி
 வாயிருபத் தெட்டாநான் மருளி,
 நேயம் வளர்க்கு நெறியில்
 ஆயுலசொப்ப வாக்கேற்றினனே.

சிலந்தரால் முன்வந்துசேரும் பனுவல்
பலதரால் பின்பெய்தப் பாடின—உலகம்
வினைமாட்சியால் வியக்கும் தேனிலக்குவன்சொல்
வினைவாட்சி பென்னிர் தூல் நேர்:

செவிபடைத்த புண்ணியமென் சீரிலக்குவன்சொல்
கவிபடைத்த துண்ணுங்களிப்பால்—அவிபடைத்த
துண்டாரும் தேவநாருநாவு நஞ்செவியைக்
கண்டாரு மேம்புக் காண்.

என்னோற்றா னுந்தையெனுஞ் சொல்லுண்டாக்கியநில
சொன்னோற்றே கேட்டுச் சுதமடைந்தேன்—முன்னோற்ற
தின்னதென வயிந்தேனென்றால் இலக்குவன் நான்
அன்னதையே யாசரிக்க லாம்.

நேராய்ச் சிவந்தை நினைபார்க்கு மன்பு நிலையுறுமா
நூராய்ச்சி பென்றொரு ஸ்ரீலமைத்தான் அனந்தக்கமையுஞ்
சீராய்ச் சிவாகமச் சொல்வத் திரவியஞ் செய்தவப்பே
நேராய்ச் சிறந்த இலக்குவன் நேர்ந்துல கின்புறவே.

அதிகற்கவேண்டினும் சொல்நயம் வேண்டினும் குட்சிமிக
மதிகற்கவேண்டினும் டு. னன் டு வேண்டினும் மாண்டபுடைய
திதிகற்கவேண்டினும் தேவருள் வேண்டினும் சீர்மைபெறு
கதிகற்கவேண்டினும் ஓர் வினைவாட்சியின் கண்ணுறுமே.

ம. நா னுணவையாயர்.
கலால் ஏஜென்டர்.

தேவாரத்தாலே திருவாசகத்தாலே
ஆவா வெதுவென் நறைகுவேன்—தேவாவென்
நெந்தையடிபோற்றி இலக்குமணன் செய்ஞான
னந்தனடிமாலைதனை நான்.

வை. பாண்டியன் பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்